

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Herečka činohry NDM

**Kamila
Janovičová**

Přítomnost diváků je fantastická!

OPERA

Opera Zásnuby ve snu
poprvé v Ostravě

BALET

Přípravy nové Carmen
s Jiřím Pokorným

MUZIKÁL

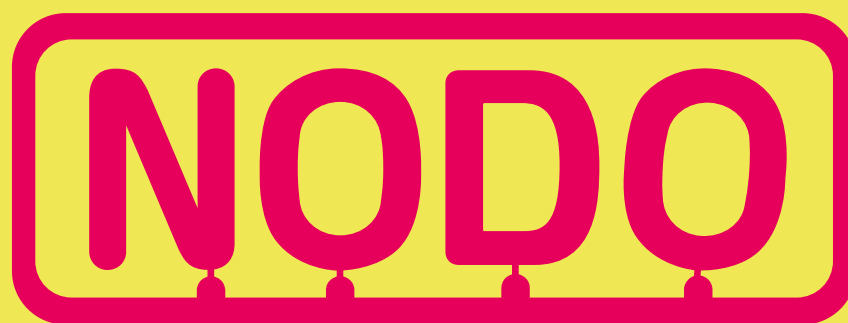

Edith a Marlene natáčela
Česká televize

EXTRA

Koncert – Klavírní trio
České filharmonie

25.—30.06.2022

NEW
OPERA
DAYS
OSTRAVA
DNY
NOVÉ
OPERY

sciarrino
hejl
kotík
berkson
layton
páchová
tóth
nono

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí diváci, milí přátelé,

toto 56. číslo našeho časopisu, se kterým vstupujeme s nadějí do jara 2022, otevírají netradičně na jeho začátku dva rozhovory se dvěma dámami, březnovými jubilantkami. Obě dvě zasvětily celý svůj profesní život našemu divadlu. Pro diváky jsou jejich tváře utajeny, jejich práce však nikoliv. Obě dvě se dlouhá léta výrazně podílejí zásadním způsobem na tom, co divák na jevišti vidí, na výrobě scénických dekorací. A obě dvě to dělají skvěle! Obraz o aktuálním dění v celém divadle na dalších stránkách, také na stránkách věnovaných souborům činohry a baletu, připomíná další naše jarní jubilanty. I ony (ano, opět jsou to dámy) zasvětily téměř celý svůj profesní život našemu divadlu a poctivě mu slouží dodnes! A nedozítá 100. výročí narození dvou výrazných osobností z historie ostravské opery druhé poloviny 20. století připomínají stránky věnované archivu.

Divadla, a naše v tom není žádnou výjimkou, žijí pochopitelně během divadelní sezóny v první řadě a s plným nasazením aktuální přítomností. Hrají se představení, připravují se nové inscenace, plánuje se budoucnost. Co je, co a jak kdy bude v nedaleké divadelní budoucnosti, která je, jak pevně věříme, určena nám a chystaná s láskou, péčí a plnou odpovědností pro vás. Teď a tady! Přesto tak velká divadelní instituce, jakou je Národní divadlo moravskoslezské s více než 100letou tradicí, svou přítomnost má možnost žít se znalostí a odpovědností ke své historii. Je dobré si v těchto širších souvislostech například připomenout, že naši předchůdci mnohdy tvořili za daleko větších omezení. Politických, společenských i ekonomických. A přesto vznikala řada pozoruhodných divadelních počinů. Mnohdy době navzdory. Historie a vědomí souvislostí inspiruje, učí i zavazuje naši současnost. A netýká se to pochopitelně jen divadla, ale celého našeho života. Ale dobré divadlo je přece zrcadlem života. To známe už z Williama Shakespeara.

Naše stále ještě koronavirová současnost nečekaně omezuje naši činnost a neplánovaně kříží naše plány. Byli jsme několikrát nuceni zrušit představení, několikrát i v den jeho konání. Museli jsme pár dnů před plánovaným odjezdem pro onemocnění v souboru odřeknout naše hostování v Praze na scéně historické

budovy Národního divadla v rámci festivalu OPERA 2022. K velké lítosti naší i pražského obecnstva, které se velmi těšilo na náš úspěšný operní objev (či znovuoobjev) – komickou operu Jaroslava Křičky *Bílý pán aneb Těžko se dnes duchům straší* v brilantní režii Ondřeje Havelky! (V Ostravě tuto možnost v březnu i dubnu ovšem budete mít!) Muzikálový soubor vzhledem k nemocnosti nemohl zahájit zkoušky na náročnou muzikálovou inscenaci *Producenti*, a tak jsme ji museli odložit do příští sezóny.

Soubor činohry zkouší pilně dál. Ve svých dvou březnových premiérách nás přenesou do Ruska. V Divadle Antonína Dvořáka do zanikajícího starého světa *Višňového sadu* Antona Pavloviče Čechova, v Divadle „12“ pak v české premiéře hry *Tutanchamon* Nikolaje Koljady ožijí tragikomické vztahy z aktuální ruské současnosti. A v dubnové operní premiéře se přesuneme do Francie. Na našem jevišti opět ožije známý příběh mladé, trochu lehkomyšlné a milující krásné dívky Manon Lescaut. Tentokrát ve slavném zpracování francouzského skladatele Julese Masseneta, které se do Ostravy vrací po 53 letech.

Na 27. března 2022 je plánováno další ostravské hostování v rámci programu festivalu OPERA 2022 v Praze. Uvedeme zde inscenaci opery současné kanadské skladatelky srbského původu Any Sokolović *Svadba (Svatba)*. Toto pozoruhodné dílo pro 6 sólistek bez instrumentálního doprovodu zaznělo s velkým úspěchem v české premiéře v Divadle Antonína Dvořáka v roce 2020 na 5. bienále mezinárodního operního festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava), který pořádá Národní divadlo moravskoslezské společně s Ostravským centrem nové hudby. A tip na závěr pro vás – 22. března zcela mimořádně v jediném uvedení budete moci zažít tuto *Svadbu* od 20.00 v Divadle Antonína Dvořáka.

Přeji Vám krásné a zdravé jaro. A krásná setkání v našich divadlech. A teď Vás čeká, věřím, krásné a inspirativní čtení!

V úctě

Jiří Nekvasil

OPERA _____ 7

ČINOHRA _____ 17

BALET _____ 27

MUZIKÁL _____ 35

EXTRA _____ 48

ATELIÉR _____ 50

PROGRAM _____ 56

NOVÉ ČÍSLO
#04 INTERNETOVÝ
MAGAZÍN

- PODCASTY
- AUDIO
- VIDEO
- ZÁKULISÍ

magazin.ndm.cz

Bud'te s námi i ve virtuálním světě...

INTERNETOVÝ
MAGAZÍN
magazin.ndm.cz

Národní divadlo
moravskoslezské

ndm ostrava

ndm.ostrava

Národní divadlo
moravskoslezské

www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobaročném stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 bylo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Během války divadlo zasáhlo bombardování a byla nutná jeho rekonstrukce. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a od roku 1948 Divadlo Zdeňka Nejedlého. V 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu divadla, novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české profesionální divadlo, v roce 1919 se stal Národní dům druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Národní dům sloužil ale převážně ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k požáru, který budovu prakticky zničil. Po rekonstrukci a dostavbě bylo divadlo opět otevřeno v roce 1986. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikál, účinkuje zde také činoherní a baletní soubor a hlediště pojme 623 diváků.

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna. Divadlo tvoří dva prostory – mimo hlediště a sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie je architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM a další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů. Na programu jsou také talkshow nebo komorní hudební vystoupení. V období divadelních prázdnin „Dvanáctka“ hostí Měsíc autorského čtení.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil
Správní ředitel: Vítězslav Raszka
Hudební ředitel opery: Marek Šedivý
Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek
Šéfkyně baletu: Lenka Dřímlová
Šéfkyně muzikálu: Gabriela Petráková
Šéf výpravy, scénograf: David Bazika
Šéfkyně marketingu a obchodu: Markéta Chlebová
Umělecko-provozní šéf Divadla „12“: Jan Bednařík
Mimořádné projekty: Kateřina Svobodová
Adresa redakce: Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Lenka Schreiberová

Autoři textů: Juraj Bajús, Pavla Březinová, Pavel Gejguš, Daniela Jirmanová, Martin Mikolášek, Hana Nováková, Tomáš Novotný, Tereza Osmančíková, Karolína Pečenková, Zdeněk Prokeš, Lenka Schreiberová, Tereza Strmisková, Kateřina Svobodová, Šárka Swiderová, Alice Taussiková
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Jarmila Faferková
Grafická úprava: Václav Melecký
Redakční uzávěrka: 24. ledna 2022
Vychází: 25. února 2022
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: CZECH PRINT CENTER a. s.
ISSN 2533-705X

Máte zájem inzerovat v časopise NDM? Kontaktujte paní **Andreu Pánkovou**, andrea.pankova@ndm.cz, tel: 731 498 581

ROZHOVOR

BARBORA MACHÁČOVÁ
V podstatě děláme skoro nemožné

Foto Martin Kusyn

Při divadelním představení jsou nejvíce na očích herci. Všímavější diváci věnují ale pozornost i scéně a dekoracím. Scénu, kterou na jevišti vidí, vytváří tým uměleckých řemeslníků v čele s vedoucí scénické výroby **Barborou Macháčovou**. V březnu oslaví tato nenápadná, skromná a milá dáma životní jubileum a při této příležitosti jsme jí položili několik otázek.

Jak jste se dostala k divadlu?
Tak nějak přirozeně. Otec byl tanečník, maminka operní zpěvačka, takže jsem divadlem vlastně žila od malička. A když jsem se nedostala na střední školu, skončila jsem v divadle v učebním oboru jako aranžérka. Tenkrát to tak bylo, že se člověk mohl v divadle vyučit. Začínala jsem v propagaci. Po maturitě, to byla všechna ostravská divadla sloučená, už pro mě v propagaci nebylo místo, takže mi nabídli místo technologa v dílnách.

To bylo ale něco úplně jiného?
Ano, najednou jsem se ocitla u rýsovacího prkna. Ale vlastně to bylo něco, co jsem původně i chtěla, protože jsem se po základní škole hlásila na stavební průmyslovku.

Když jste v dílnách tehdy začínala, napadlo vás, že je to na celý život?
Asi ano. Mě ta práce od začátku „chytila“, pokaždé je to něco trochu jiného. Pracujete s jiným scénografem, s jiným režisérem; je to rozmanitá a zajímavá práce. Letos je to už moje čtyřicátá pátá sezóna v divadle – v dílnách čtyřicátá.

A když se po letech u rýsovacího prkna objevila nabídka na šéfování umělecko-dekoračních dílen...
... tak jsem to nechtěla dělat.

Co vás přesvědčilo?
Hlavně moje zdraví. Onemocněla jsem a práci u rýsovacího prkna jsem přestala zvládat. Ale nelituji toho, protože jsem zůstala mezi lidmi, které jsem znala. I když se říká, že práce s lidmi je to nejhorší a nejnáročnější. Ale když je člověk tolerantní, tak se mu to vždycky v dobrém vrací.

Vzpomenete si na nějaký zapeklitý problém, který jste musela vyřešit?
Za ty roky... člověk na to špatně zapomíná. Ale vybavuju si, když jsme kdysi dělali Richarda II. ve „Dvořáku“ (tehdy Divadlo Zdeňka Nejedlého) s Otakarem Schindlerem – to jsem byla ještě na pozici technologa – tam byla jako scéna veliká dřevěná koruna, celá konstrukce měla jezdit a byl tam navíc padací most. To byl veliký oříšek. Jednak to vymyslet a nakreslit, aby to pak fungovalo na jevišti a taky aby dekorace byla rozkládací, tedy uskladnitelná a pro herce bezpečná. A to se povedlo.

Vím o tom, že jsou naše umělecko-dekorační dílny uznávané a ceněné

Scéna inscenace RICHARD II. (1984)
Foto Josef Hradil

a scénografové s vámi rádi spolupracují...
Snažíme se jim vyjít vstříc... a v podstatě děláme skoro nemožné.

Jaké pro vás byly ty poslední dva podivné roky?
Pro divadla je to teď šílená doba. Ale pro nás se vlastně nic moc nezměnilo, pořád jedeme dál, vyrábíme. Škoda jen, že už teď víme, že jsme vyrobili scény pro inscenace, které se nebudou nikdy hrát. Snažíme se něco aspoň částečně použít jinde... ale jinak je to pro nás v tomhle dost smutné.

Když si nevíte rady, co vám pomůže?
Kolektivní práce. Mám kolem sebe skvělý tým lidí a bez nich by to tu rozhodně nemohlo fungovat. Všichni spolupracujeme a vycházíme si vstříc.

Dokážete jít do divadla jako divák?
Nedokážu. Ani do našeho, ani jinam. Jen co se zvedne opona, už se dívám na scénu, kde, co a jak je uděláno, vymyšleno, jak to funguje... Nedokážu se od toho oprostit. A naše premiéry vždycky odtrpím. Je to profesionální deformace.

Na kterou inscenaci z poslední doby jste za celé dílny extra pyšná?
Na většinu z nich. Vždycky se snažíme, aby vše bylo perfektní, musí to fungovat, ať je to velká, nebo malá věc.

Vzhledem k práci vašich rodičů, kteří se věnovali baletu a opeře, máte nějaké preference stran divadelních žánrů?
Vůbec ne. Beru divadlo jako celek, divadlo jako takové.

Co je ve vaší profesi klíčové?
Neprosazovat sám sebe. Vždycky a pořád si uvědomovat, že naše práce je kolektivní, společná.

Díky za rozhovor a k narozeninám přejeme všechno nejlepší! (les, pb)

IVANA STUHLÍKOVÁ

Pořád rýsuju na prkně

Neméně důležitou osobou spjatou s výrobou divadelní scény je technolog. Tuto funkci zastává v NDM již mnoho sezón **Ivana Stuhlíková**, která také v březnu oslaví kulaté životní jubileum. O tom, co vlastně její práce obnáší nebo proč jsou propadla vždycky problém, se můžete dočíst v následujícím rozhovoru.

Jak jste se dostala k divadlu?

Přes pana Bučánka, který byl zbrojířem v divadle, kamaráda mojí maminky. Tady zrovna nikoho neměli, já jsem maturovala, tak jsem rovnou nastoupila na místo technologa. A pořád jsem tady.

Ráda?

Jinak bych tu nebyla! (Smích.)

Asi by bylo dobré vysvětlit, co technolog v divadle vlastně dělá.

Je pravda, že když řeknu, že jsem technolog v divadle, tak na mě každý jenom kouká. Technolog musí výtvarný návrh scény technicky zpracovat tak, aby se dal vyrobit, aby byl funkční a ještě navíc aby vypadal jako na původním „obrázku“.

Bylo těžké se vpravit do divadelního provozu?

Mojí velkou výhodou bylo, že jsem měla skvělé učitele. Pana Vladimíra Šrámka, šéfa výpravy, a scénografa Sašu Babraje, pak starého jevištního mistra Jiřího Vaňka a tehdejší vedoucí dílen Marcelu Kožušníkovou. Ti mě všechno naučili.

Když jste v divadle tehdy začínala, napadlo vás, že je to už „napořád“?

Ne! V devatenácti? To vůbec. Já jsem byla ráda, že jsem sehnala práci, která se mi zalíbila. Pořád něco nového, každá scéna je jiná.

Co vás na tom baví nejvíc?

To tak nejde říct... Pokaždé je to něco jiného, je to tvůrčí práce a spolupráce se scénografy. Občas jsem s nimi pracovala i pro jiná divadla.

To znamená, že si vás vyžádali?

Ano. To člověka potěší. Takže jsem pracovala třeba v Bratislavě, Praze nebo v Plzni, kde si mě vyžádal dokonce i pan režisér, že mě potřebují jako technický dozor.

To nejdůležitější v téhle práci je podle vás...

... domluvit se se scénografem. A potom chtít oba to samé.

Vy jste začínala v době, kdy celý svět ještě nefungoval na počítačích...

Já pořád rýsuju na prkně. Na počítači bych se taky naučila, ale už jsem takhle zvyklá a myslím, že to mám i rychleji. Už to do důvodu na prkně nějak doklepu. (Smích.)

Jaký zapeklitý problém jste musela v poslední době řešit?

Podlahu v *Goldonim po ostravsku*, která se propadá. Všichni jsme si tady mákli, aby to fungovalo. Propadla jsou vždycky problém, tam se to zachytne, tamhle to brzdi... Ale vždycky jsme si nějak poradili.

Je pro vás stres, když jdete na premiéru?

Je. Hlavně když vidím, že je něco špatně. Neumím se od toho odpoutat, vždycky trnu, aby se všechno povedlo.

Je nějaká inscenace ze současného repertoáru, na kterou jste obzvlášť pyšná?

Třeba *Rebecca*, kde jsou hořící schody. To byly velké nervy.

A na co vzpomínáte ráda?

Na *Šumaře na střeše*. Podle mě „jedničková“ inscenace, moje srdcovka. Viděla jsem ho třináctkrát. A pak taky *Romeo a Julie, poselství lásky*, i proto, že jsem dělala taky verzi na ledě.

Co je pro Vaši práci nejdůležitější?

Mít na ni klid. Aby mě chvíli nikdo nerušil, nezvonil telefon a já nemusela odbíhat.

Jaké faktory musíte zohlednit při rozkreslení a následné výrobě? Scéna se přece musí dát nejen sestavit, ale taky rozložit...

Ano – aby se to dalo odvézt z dílen a dovézt do divadla kamionem, aby se to vešlo do výtahu, aby to kluci kulisáci unesli, taky aby se to nezřítilo, když se na to na jevišti postaví lidi, a bylo to pro ně bezpečné. Je toho hodně.

A oblíbená část vaší práce?

Vidím poprvé návrh scény, pak začnu kreslit a potom začneme vyrábět... A když vidíte, jak to vzniká, a jste toho vzniku součástí, to je na tom asi nejhezčí.

Děkujeme za rozhovor a srdečně gratulujeme! (les, pb)

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Bedřich Smetana (1824–1884)

HUBIČKA

Prostřední opera o dvou jednáních z roku 1876

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 23. a 25. září 2021

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále

s českými a anglickými titulky

Giacomo Puccini (1858–1924)

TOSCA

Opera o třech dějstvích z roku 1899

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 9. a 15. října 2021

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v italském originále

s českými a anglickými titulky

Jaroslav Křička (1882–1969)

BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší

Komická opera z roku 1929 v revidované verzi

o šesti obrazech z roku 1930

Hudební nastudování: David Švec

Režie: Ondřej Havelka

Premiéry 28. a 30. října 2021

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v českém originále

s českými a anglickými titulky

Maurice Ravel (1875–1937)

DÍTĚ A KOUZLA (L'Enfant et les Sortilèges)

Lyrická fantazie o dvou částech z roku 1925

Režie: Juraj Čiernik

Hudební příprava: Paolo Gatto

Klavírní doprovod: Michal Bárta,

Martin Pančocha

Premiéra 10. února 2022 v Divadle „12“

Uvádíme v českém překladu Jana Štycha

Hans Krása (1899–1944)

ZÁSNUBY VE SNU (Verlobung im Traum)

Opera o dvou dějstvích z roku 1930

Hudební nastudování: Marek Šedivý,

Adam Sedlický

Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 17. a 19. února 2022

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v německém originále

s českými a anglickými titulky

Opera NDM je na Facebooku:
Opera Národního divadla moravskoslezského

ZÁSNUBY VE SNU – Martin Bárta (Kníže), György Hanczár (Pavel),

Lucie Hilscherová (Marja Alexandrovna), Irena Parlov (Nastasja), Miroslava Časarová (Zina)

Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (BŘEZEN – DUBEN 2022)

Jaroslav Křička

BÍLÝ PÁN aneb **Těžko se dnes duchům straší**

Hudební nastudování: David Švec

Dirigent: Jiří Habart / David Švec

Režie: Ondřej Havelka

2. 3. (18.30), 11. 3. (18.30), 19. 4. (18.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Maurice Ravel

DÍTĚ A KOUZLA
(*L'Enfant et les Sortilèges*)

Hudební příprava: Paolo Gatto

Klavírní doprovod: Michal Bárta,

Martin Pančocha

Režie: Juraj Čiernik

3. 3. (19.00), 10. 3. (19.00),

13. 3. (16.00), 18. 3. (19.00),

30. 3. (19.00), 11. 4. (19.00), 21. 4. (19.00)

OPERNÍ
AKADEMIE
OSTRAVA

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Hans Krása

ZÁSNUBY VE SNU
(*Verlobung im Traum*)

Hudební nastudování: Marek Šedivý,

Adam Sedlický

Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

4. 3. (18.30), 16. 3. (18.30), 12. 4. (18.30),

24. 4. (15.00)

Opéry
tereziňských
skladatelů

Giuseppe Verdi

LA TRAVIATA

Hudební nastudování: Robert Kružík

Dirigent: Robert Kružík / Adam Sedlický

Režie: Bohuslava Kráčmarová

5. 3. (18.30), 27. 3. (16.00)

Antonín Dvořák

RUSALKA

Hudební nastudování: Jakub Klecker

Dirigent: Jakub Klecker / Adam Sedlický

Režie: Radovan Lipus

6. 3. (16.00), 1. 4. (18.30)

Giacomo Puccini

TOSCA

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

9. 3. (18.30), 23. 3. (18.30), 20. 4. (18.30)

Giuseppe Verdi

NABUCCO

Hudební nastudování: Adam Sedlický

Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický

Režie: Jiří Nekvasil

12. 3. (18.30), 19. 3. (18.30), 2. 4. (18.30),

13. 4. (18.30)

Ana Sokolovič

SVADBA (Svatba)

Dirigent: Jurij Galatenko

Režie: Jiří Nekvasil

22. 3. (20.00), 27. 3. (19.00) – zájezd Praha

Bedřich Smetana

HUBÍČKA

Hudební nastudování: Marek Šedivý

Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý

Režie: Jiří Nekvasil

11. 4. (18.30)

Jules Massenet

MANON

Hudební nastudování: Bruno Ferrandis

Dirigent: Bruno Ferrandis / Jiří Habart

Režie: Jiří Nekvasil

28. 4. (18.30) – premiéra,

30. 4. (18.30) – druhá premiéra

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyeru 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Marek Šedivý

Vážení a milí diváci,

poslední měsíce patří k nejnáročnějším obdobím našeho souboru. Snažíme se ze všech sil hrát představení a zkoušet nové inscenace. Není to však jednoduché; vysoká nemocnost se teď bohužel nevyhýbá žádnému kolektivu. A proto považuji za nejdůležitější ze srdce poděkovat všem, kteří se v těchto nelehkých časech snaží udržovat „náš operní oheň“: umělcům, tedy všem sólistům, sboru, orchestru, baletu a dirigentům. Velký dík patří všem lidem, kteří organizačně a prakticky zajišťují

provoz představení a zkoušek. Všichni pracují, jak jim síly stačí, pohotově zaskakují za své kolegy, nebo dokonce pomáhají tam, kde by ani být nemuseli. Všichni dělají maximum, aby se představení mohla uskutečnit. Děkuji Vám divákům, kteří stále věrně chodíte a toto naše úsilí oceňujete nádhernými ovacemi, které jsou pro nás všechny krásnou odměnou a mě osobně naplňují nadějí do budoucích měsíců.

Hodně zdraví!

Váš **Marek Šedivý**

hudební ředitel opery NDM

Už jste viděli komickou operu **BÍLÝ PÁN** aneb **Těžko se dnes duchům straší** v režii Ondřeje Havelky? Daniel Matoušek (Bob), Alžběta Vomáčková (Cedrik), Dominika Škrabalová (Kastelánka), David Nykl (Mr. Hollywood), Jana Hrochová (Mrs. Hollywood), Josef Moravec (Jiri), Soňa Godarská (Elinor), dámy sboru opery NDM a Denisa Bilá (Andulka)
Foto Martin Popelář

UVEDLI JSME

Maurice Ravel (1875–1937)

DÍTĚ A KOUZLA

(*L'Enfant et les Sortilèges*)

Lyrická fantazie o dvou částech z roku 1925

Karolina Levková (Dítě)
Foto Martin Popelář

Libreto Sidonie-Gabrielle Colette (1873–1954) podle vlastního baletního libreta *Balet pro mou dceru* z roku 1916
České přebásnění Jan Štych (1935)

Inszenace je realizována v rámci Operní akademie Ostrava (OAO), společného projektu opery Národního divadla moravskoslezského a Fakulty umění Ostravské univerzity

Reprízy 3. 3. (19.00), 10. 3. (19.00), 13. 3. (19.00), 18. 3. (19.00), 30. 3. (19.00) a 11. 4. (19.00) v Divadle „12“

„... po režijní, scénické a herecké stránce se inscenačním týmu povedlo vykřesat inscenaci plnou života, osvěžujících a invenčních nápadů. Zhruba hodinová

opera má strhující tempo, po krátkém iniciačním úvodu se rozjíždí fantaskní děj na plné obrátky. (...)

... režie **Juraje Čiernika** (...) našla ideální pochopení a podívala se na Ravelovu operu jako na možnost otevřít stavidla fantazie. (...)

Bez zajímavosti není ani vydařená scéna **Davidy Baziky**, která je interaktivní, barevně vypointovaná a slouží účelně i permanentním proměnám a modifikacím. Imaginace nevyschnula ani v kostýmech, které prokazují Bazikovu kreativitu a smysl pro rafinované i důvtipné řešení. (...)

Ústřední roli dítěte ztvárnila v premiéře **Karolina Levková** a vedlo se jí výborně. Po pěvecké stránce od této mladé

sopranistky můžeme slyšet zajímavé výsledky. Svou postavu sehrála přirozeně bez afektů a manýr, zato v odpovídajícím výrazovém rejstříku (...) Z jejích protihráčů nejvíc vynikal **Václav Morys**. (...) Opět prokázal, že je naprosto všestranný komediální talent (...) a stal se největším pilířem i roznětkou premiéry. (...) Zdařile sekundovala rovněž komediálně nadaná **Anna Nitrová** (...)

Nastudováním opery *Dítě a kouzla* si Národní divadlo moravskoslezské připsalo další hezkou a zdařilou inscenaci, kterou mohou bez problémů navštívit všechny generace. Že se budou dobře bavit, smát a dojímat, je téměř jisté."

Milan Bátor (Ostravan)

OPERNÍ
AKADEMIE
OSTRAVA

Lenka Kurková (Dítě) a Patricia Smoláková (Princezna)
Foto Martin Popelář

Karolina Levková (Dítě), Václav Morys (Konvice) a Anna Nitrová (Čínský šálek)
Foto Martin Popelář

UVEDLI JSME

Pavol Kubáň (Kniže) obklopen dámami sboru opery NDM,
v pozadí Jorge Garza (Pavel) a Veronika Rovná (Zina)
Foto Martin Popelář

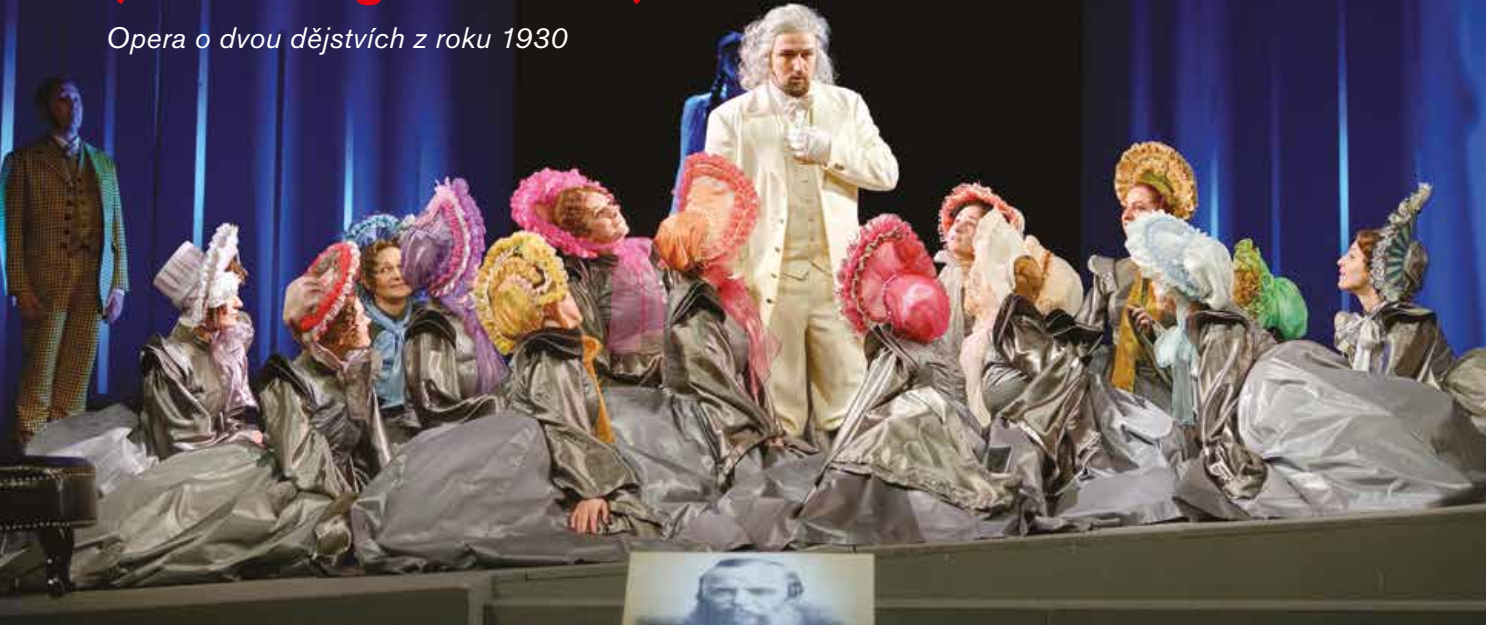
Hans Krása (1899–1944)

ZÁSNUBY VE SNU

(Verlobung im Traum)

Opera o dvou dějstvích z roku 1930

Opery
tereziňských
skladatelů

Libreto Rudolf Fuchs (1890–1942)
a Rudolf Thomas (1895–1938)
podle novely Fjodora Michajloviče
Dostojevského (1821–1881) *Strýčkův
sen* z roku 1858

Text kupletu „Sen o partii biliáru“ Max
Brod (1884–1968)

**Reprízy 4. 3. (18.30), 16. 3. (18.30),
12. 4. (18.30) a 24. 4. (15.00) v Divadle
Antonína Dvořáka**

Ve dnech 17. a 19. února jsme uvedli
premiéry opery Hanse Krásy *Zásnuby
ve snu* a touto inscenací jsme zároveň
otevřeli dramaturgickou řadu Opery
tereziňských skladatelů.

Během inscenačního procesu došlo ze
zdravotních důvodů k mimořádné změně
a hudební nastudování díla od Marka
Šedivého převzal a dokončil Adam Sedlický.

První premiéra inscenace byla
zaznamenána Českým rozhlasem a bude
zařazena do vysílání stanice Vltava. (jb)

*Inscenace je realizována v koprodukcí
s Národním divadlem v rámci projektu
Musica non grata s podporou
Velvyslanectví Spolkové republiky
Německo Praha. V rámci této koprodukce
bude uvedena na scéně pražské Státní
opery.*

musica
non
grata

Národní divadlo

S podporou

Velvyslanectví
Spolkové republiky Německo
Praha

Jiří Dvořák (Sluha Theophil), Martin Bárta (Kniže)
a Jiří Blažek (Sluha Theophil)
Foto Martin Popelář

György Hanczár (Pavel) a Irena Parlov (Nastasia)
Foto Martin Popelář

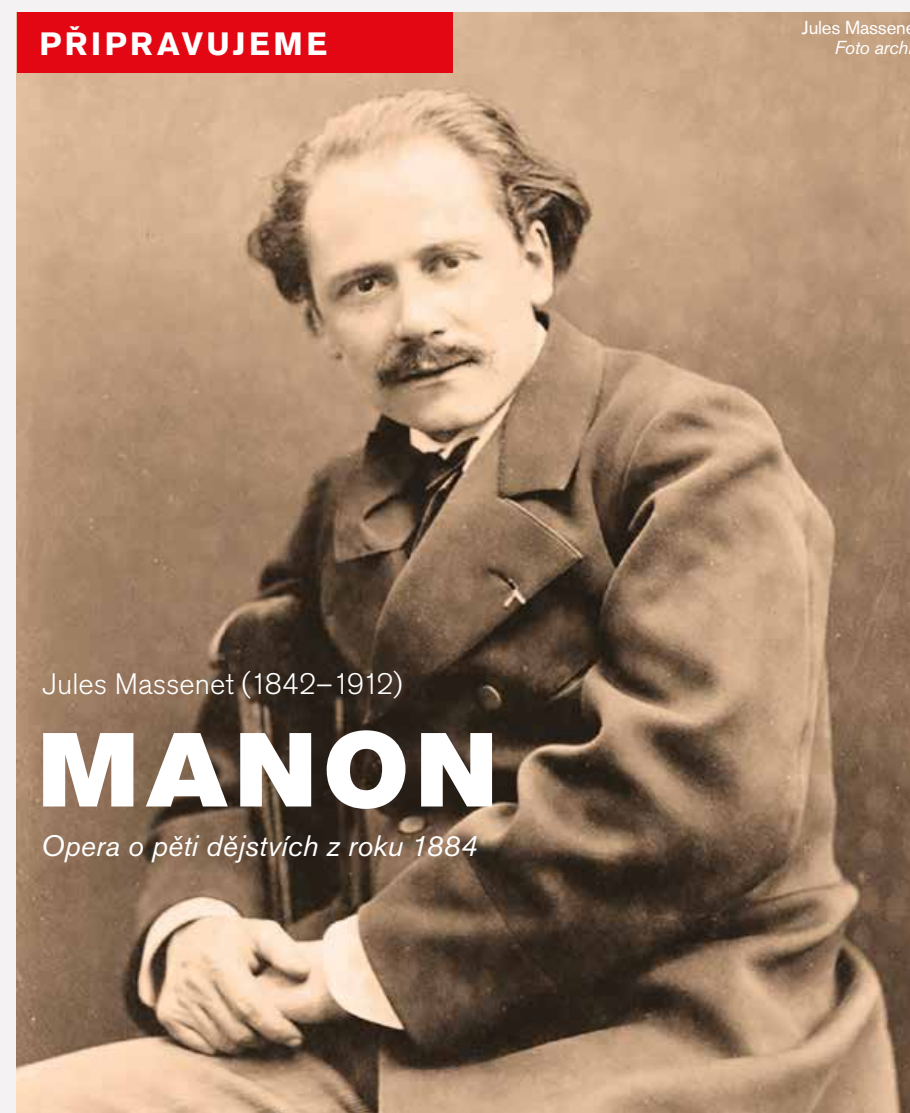
PŘIPRAVUJEME

Jules Massenet
Foto archiv

Jules Massenet (1842–1912)

MANON

Opera o pěti dějstvích z roku 1884

Libreto Henri Meilhac (1830–1897) a Philippe
Gille (1831–1901) podle románu abbého
Prévosta (1697–1763) *L'Histoire du chevalier
des Grieux et de Manon Lescaut* z roku 1731

Hudební nastudování
Dirigent

Režie
Scéna
Kostýmy
Sbormistr
Dramaturgie

Bruno Ferrandis
Bruno Ferrandis
/ **Jiří Habart**
Jiří Nekvasil
Daniel Dvořák
Simona Rybáková
Jurij Galatenko
Juraj Bajús

Osoby a obsazení:

Soňa Godarská / Jana Sibera (Manon
Lescaut), **Luciano Mastro** (Rytíř des
Grieux), **Aleš Jeniš / Pavol Kubáň**
(Lescaut), **Martin Gurbaľ / František**
Zahradníček (Hrabě des Grieux),
Václav Morys / Peter Svetlík (Guillot
de Morfontaine), **Robin Červínek /**
Daniel Kfelíř (de Brétigny), **Zuzana**
Ballánová / Veronika Kaiserová
(Poussette), **Eva Dřízgová-Jirušová /**
Ivana Pavlů (Javotte), **Anna Nitrová /**
Dominika Škrabalová (Rosette), **Petr**
Urbánek / Roman Vlkovič (Hostinský)
a další

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM
– koncertní mistři **Vladimír Liberda** a **Jan**
Šošola – a balet NDM

*Uvádíme ve francouzském originále
s českými a anglickými titulky*

**Premiéry 28. a 30. dubna 2022 v 18.30
hodin v Divadle Antonína Dvořáka**

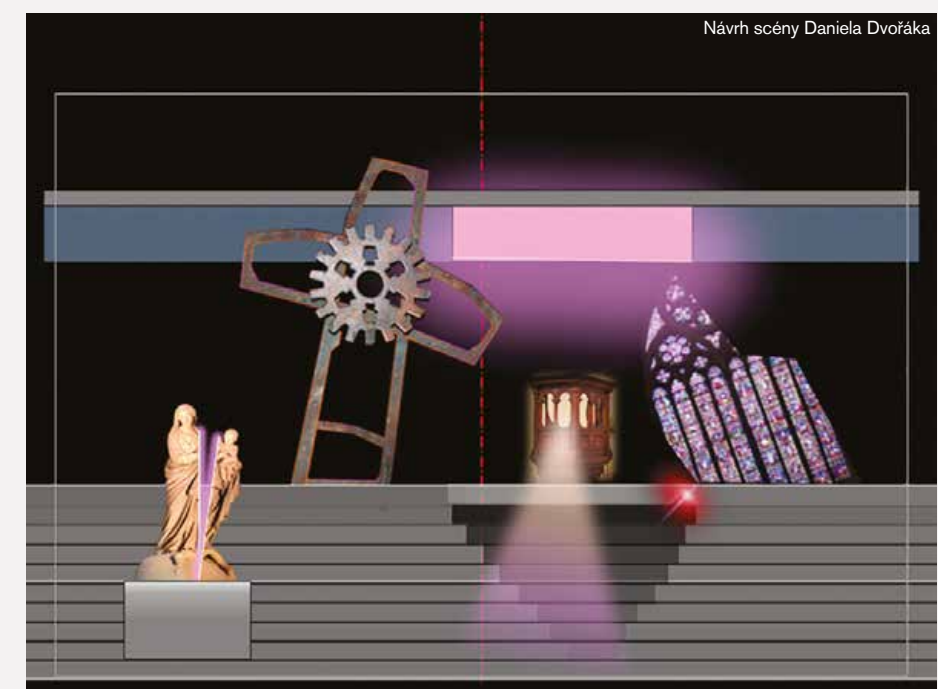
„Za Massenetovu Manon bych dal všechny
Bachovy Braniborské koncerty a myslím,
že bych na té výměně obrovsky vydělal,
dal se „kacířsky“ slyšet slavný britský
dirigent sir Thomas Beecham. Massenet se
adaptací slavného románu abbého Prévosta
zařadil do zástupu autorů, již v knize našli
inspiraci pro vlastní tvorbu. Z dřívějších to
byl například Daniel Auber a z pozdějších
pak Giacomo Puccini či Hans Werner
Henze. V našem prostředí bez diskuse nejvíce
rezonují verše dramatu Vítězslava Nezvala.

Massenetova *Manon* vznikla v zajímavém
uměleckém varu. Konec 19. století
představoval pro francouzskou operu
hledání rovnováhy mezi starými a novými
pohledy. Musela reagovat na projevy
realismu, objevující se v románech Gustava
Flauberta či Émila Zoly nebo v malbách
Gustava Courbety, na Wagnerovy
inovace v hudebně-dramatickém umění
a v neposlední řadě též na francouzský
operní ideál představovaný velkou
francouzskou operou Giacoma Meyerbeera.

Jules Massenet vytvořil v *Manon* vrcholné
dílo francouzské lyrické opery. Hudba
jeho nejslavnějšího opusu vyniká brilantní
melodickou invencí, díky níž skladatel
plasticky zobrazuje charakter jednotlivých
postav. Massenetův cit pro melodickou
zpěvnost byl svého času nazýván oslavou
sopránu.

Na jevišti NDM se dílo prvně objevilo
v roce 1923 a doposud poslední – třetí –
bylo nastudováno z roku 1969. Tentokrát
opera zazní poprvé ve francouzském
originále a hudebně ji nastuduje vynikající
francouzský dirigent Bruno Ferrandis.

(jb)

Návrh scény Daniela Dvořáka

BRUNO FERRANDIS

Z Ostravy jsem měl okamžitě skvělý pocit

V Ostravě se představil několikrát na festivalech Ostravské dny a Dny nové opery Ostrava
Foto Martin Popelář

Dirigent **Bruno Ferrandis** není ostravským divákům zcela neznámý, již několikrát se totiž účastnil festivalů Ostravské dny nebo Dny nové opery Ostrava. Momentálně v Divadle Antonína Dvořáka připravuje operu *Manon*, která bude mít premiéru na konci dubna. V rozhovoru vám tuto zajímavou uměleckou osobnost blíže představíme.

Narodil jste se v Alžíru a pak vyrůstal v Nice. Jak k tomu došlo?

To je hodně složitá část rodinné historie. Narodil jsem se v roce 1960, a když mi byly dva roky, museli jsme ohroženi alžírsko-francouzskou válkou uprchnout ze země. Máma nesla mého dvouměsíčního bratra Jeana na rukou a utíkali jsme na loď odplouvající do Francie. Celý odchod z Alžírsku do Francie byl velmi těžký. Prchali jsme před válkou a všechno jsme tam museli nechat. V podstatě jsme začínali úplně od píky a navíc jsme nebyli domácími Francouzi právě vítáni. To je však bohužel smutný důsledek kolonialismu.

Kdy a jak vstoupila do vašeho života hudba?

Mí rodiče vždy litovali, že jim nebylo dopřáno hudební vzdělání, takže mne a později i mé sourozence přihlásili do hudební školy. Se sluchovou přípravou, zvanou ve Francii solfeggio, jsem začal ještě na základní škole. Myslím, že mi bylo tak

pět a půl a asi o rok později jsem pak začal studovat hru na klavír na konzervatoři v Nice.

Věnují se i vaši sourozenci hudbě profesionálně?

Ano, můj bratr je vynikající flétnista, mimochodem je laureátem soutěže Pražského jara z roku 1986, a moje sestra vyučuje hru na klavír v Abú Zabí, kde žije i se svým manželem.

Jaké bylo kulturní prostředí v Nice?

V Nice jsou silně přítomny tři vnější kultury. Italská, jelikož hranice je vzdálená pouhých 30 km, anglická, protože právě

Angličani začali s budováním slavné Riviéry, a ruská v důsledku četných ruských přistěhovalců proudících do města. Díky té poslední jsem již jako malý zhlédl *Borise Godunova* či *Chovanštinu*.

S dirigováním jste začal při studiu klavíru, nebo byla ta cesta ještě klikatější?

To byla ještě dlouhá cesta. V patnácti jsem dosáhl potřebné úrovně ve sluchové analýze a byl jsem přijat na dirigování. Ale nejdřív jsme jen důsledně a metodicky analyzovali partitury a až o dva roky později jsme se mohli konečně postavit před

Při děkovačce opery PŘŮJ KRÁLOVSTVÍ TVÉ Aloise Háby na festivalu NODO 2018
Foto Martin Popelář

S orchestrem Ostravská banda ve zkušebně Divadla Jiřího Myrona
Foto Martin Popelář

malý ansámbl a po dalším roce konečně před smyčkový orchestr. Současně jsem ale cítil potřebu naučit se hrát na nějaký smyčkový nástroj, a tak jsem začal studovat kontrabas; odjakživa jsem miloval zvuk toho nástroje.

Ostrava pro vás není bílým místem na mapě, vidíte. Vracíte se už pošesté. Co vás sem přivedlo první?

V létě 2017 jsem na pozvání Petra Kotíka přijel dirigovat na Ostravské dny. Doslechl se o mě od mého přítele skladatele Michala Rataje, jehož *Temporis pro cimbál a velký orchestr* jsem provedl v americké premiéře v Kalifornii.

Jak na vás první zapůsobila Ostrava a festival Ostravské dny?

Z Ostravy jsem měl okamžitě skvělý pocit! Na jedné straně historická východoevropská kultura a na straně druhé pocit „nového“ přicházející se soudobým repertoárem. (Především mladí čeští

skladatelé, ale i lidi z ostatních koutů Evropy, z USA a Kanady, a dokonce i mladý Íránec!) Cítil jsem se jako znovuzrozen! Pravděpodobně je to právě městem a Ostravskými dny, které jsou naprosto nejzajímavějším festivalem v Evropě z pohledu otevřenosti a dramaturgické svobody. A to je dnes zřídka, velice zřídka!

V roce 2018 jsem s vámi v rámci festivalu NODO pracoval na světové premiéře opery Aloise Háby Přijď království Tvé, a jestli si dobře pamatuji, uměl jste ji celou česky zpaměti. Jak je možné, že je vám naše řeč tak blízká?

Nemůžu říct, že bych češtinu ovládal. Je to řeč velice těžká, ale nádherná, jak jsem zjistil, když jsem první dirigoval *Její pastorkyní* a *Káfu Kabanovu* v kanadském Torontu. U cizojazyčných oper se vždy snažím porozumět každému slovíčku, jak jen to je možné, jinak bych

Na festivalu NODO dirigoval v roce 2020 operu Richarda Ayrese NO. 50 (Zahrada)
Foto Martin Popelář

Foto Clay McLachlan

Bruno Ferrandis

Narodil se v roce 1960 v Alžíru a následně vyrůstal ve francouzském Nice. Zde vystudoval i konzervatoř v oborech hra na klavír, hra na kontrabas a dirigování. Ve svých studiích pokračoval na prestižních školách Guildhall School of Music & Drama v Londýně a Julliard School v New Yorku. Koncertoval po celém světě a záběr jeho hudebních zkušeností zahrnuje kromě hudby symfonické a operní také hudbu baletní, muzikálovou či filmovou.

Je čestným dirigentem Symfonického orchestru Santa Rosy v Kalifornii, v jehož čele stál 12 let jako hudební ředitel. V sezóně 2012/2013 získal první cenu Americké společnosti skladatelů, autorů a vydavatelů (ASCAP) za odvážnou dramaturgii. Úzce spolupracoval se skladateli, jako jsou Mauricio Kagel, Olga Neuirth, George Tsontakis, Edmund Campion a další. Od roku 2017 se pravidelně vrací do Ostravy jako stálý hostující dirigent festivalů Ostravské dny a Dny nové opery Ostrava.

Do Ostravy se vrací už po šesté
Foto Martin Popelář

měl pocit, že je moje znalost díla neúplná. Taky se vždy držím přístupu „čím líp rozumíš jazyku národa, tím líp pochopíš i jeho kulturu“.

Čeština a francouzština jsou si hodně vzdálené. Kdy jste tedy přičichl ke slovanským jazykům?

To je pravda, co se týče jazykového základu, jsou hodně odlišné. Díky své lásce k ruské opeře jsem si na univerzitě v Nice zapsal lekce ruštiny a v jejím studiu jsem pak pokračoval ročním intenzivním kurzem i na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Nebyla to sice čeština, ale společný slovanský základ mi hodně pomohl.

Jaký je rozdíl mezi produkcí festivalovou a běžnou produkcí v operním domě?

Tuhle otázku bych možná lépe zodpověděl po naší nadcházející premiéře, ale předpokládám, že v divadle číhá více „nástrah“. Sólisté a ansámblové zkoušky s nimi, práce se sborem, samotná francouzština, která je hodně choulostivá na zvládnutí, a pak ta obvyklá práce – „Gesamtkunstwerk“, kdy se snažíte všechno složit dohromady: hlasy, režii, scénu, světla, kostýmy a všechny ostatní umělecké složky moderních produkcí.

Naše obecnost vás doposavad zná jen jako dirigenta soudobé hudby. Je vám bližší než klasický repertoár?

Jsem zvyklý každou příležitost vnímat úplně jedinečnou optikou. Samozřejmě hrát Xenakise, Sciarrina či Bernharda Langa je úplně jiná zkušenost nežli hrát Massenetovu *Manon*, která je považována za vrchol francouzského operního repertoáru. Máte tím pádem na paměti množství slavných nastudování z minulosti, ale vaší povinností

je také předvést dílo z co nejvíc osobního pohledu a vlastně ho tak nanovo objevit. Je to celkem výzva!

Zajímavou shodou okolností máme v Česku celkem silnou vazbu k Manon díky dramatu Vítězslava Nezvala. Jaký je váš vztah k původní předloze, která je významnou součástí francouzské literární kultury?

Nedávno jsem si trochu četl o Vítězslavu Nezvalovi a s údivem jsem zjistil, že byl hodně blízce spjat s francouzským surrealistickým hnutím a speciálně pak s francouzským básníkem André Bretonem. Abych byl úplně upřímný, kromě pár filozofů jako třeba Rousseau nebo Voltaire, mi ta epocha francouzské literatury není moc blízká. Budto jsem četl autory pozdější, jako jsou Balzac či Stendhal, anebo dřívejší jako Descartes.

Máte k této opeře nějaký specifický osobní vztah?

Festival Ostravské dny považuje z pohledu otevřenosti a dramaturgické svobody za naprosto nejzajímavější festival soudobé hudby v Evropě
Foto Martin Popelář

Abych byl opět velmi upřímný, objevuji tuhle fantastickou operu, jako by byla úplnou novinkou. Mohlo by to být vnímáno i jako překážka, ale pro mě je velice osvěžující znovobjevovat veledíla minulosti.

A co na nás tedy čeká v Massenetově opeře?

Myslím, že obecnost bude velice překvapeno psychologii *Manon*. Přestože je jí pouhých 16 let, prokazuje výjimečnou svobodu a kontrolu nad svým konáním. Dopustí se samozřejmě i obrovských chyb, kterých si je následně vědoma, což zvýrazňuje lidskost jejího charakteru. Řekl bych, že abbé Prévost patrně neměl v oblíbě muže své doby a jejich způsoby. Příběh vnímám jako jejich tvrdou kritiku. V tomhle ohledu je velmi ostrým a precizním pozorovatelem francouzské předrevoluční společnosti.

Děkuji mockrát za rozhovor a těším se na vaši i naši Manon. (jb)

ZPRÁVY Z OPERY

SVADBA – Patřicia Smoláková (Danica), Eva Marie Kořená (Lena), Markéta Schaffartzik (Milica), Ivana Ambrusová (Zora), Lucie Hubená (Nada) a Tetiana Hryha (Ljubica)
Foto Martin Popelář

Festival OPERA 2022

Jaroslav Křička

BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší

Reprízy 2. 3. (18.30), 11. 3. (18.30) a 19. 4. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

Ana Sokolović

SVADBA (Svatba)

Mimořádné uvedení 22. 3. (20.00) v Divadle Antonína Dvořáka

Letos probíhá v Praze již 15. ročník festivalového bienále OPERA. V období mezi 16. lednem a 29. březnem nabízí nejen na scénách Národního divadla divákům 19 představení od 18 operních souborů, mezi kterými jsou stabilní operní domy z Česka i Slovenska, ale i produkce vzniklé v souborech nezávislých na tradiční síti operních divadel. První ročník festivalu se uskutečnil v roce 1993 (původně pod názvem *Festival českého hudebního divadla*) a jeho hlavní myšlenkou, jež přetrvává dodnes, bylo představit pražskému publiku nejlepší inscenace, které operní domy z celé republiky aktuálně nabízely na svém repertoáru. Důležitou zásadou organizátorů od počátku zůstává, že dramaturgický výběr vychází právě od divadel samotných. Hlavním organizátorem festivalu je Jednota hudebního divadla a od roku 2001 v jeho čele v pozici ředitelky stojí Lenka Šaldová.

Národní divadlo moravskoslezské mělo na aktuálním ročníku 7. února v Národním divadle představit svůj mimořádný objev, komickou operu Jaroslava Křičky *Bílý pán aneb Těžko se dnes duchům straší* v hudebním nastudování Davida Švece a režii Ondřeje Havelky. Z důvodů četných ohoření v operním souboru jsme však byli bohužel nuceni svou účast na poslední chvíli odřeknout. Věříme, že dodatečná jednání s vedením festivalu budou úspěšná a podaří se nám pro pražské uvedení naší inscenace najít vhodný náhradní termín.

Druhým titulem, na jehož festivalovém uvedení 27. března se podílí NDM ve spolupráci s Ostravským centrem nové hudby, je opera soudobé kanadské

skladatelky Any Sokolović *Svadba* z roku 2010. Tato pozoruhodná opera pro 6 sólistek a *cappella* inspirovaná tradičním folklórem a zvykoslovím autorčina rodného Srbska byla v hudebním nastudování sbormistra opery NDM Jurije Galatenka a režii Jiřího Nekvasila uvedena v rámci festivalu NODO 2020 v Divadle Antonína Dvořáka. Náročné interpretační požadavky díla vyzdvihly obdivuhodné pěvecké kvality účinkujících členek našeho sboru i sbormistrovství Jurije Galatenka samotného. **Kromě festivalového uvedení v Praze dílo mimořádně uvedeme 22. března 2022 ve 20 hodin i v ostravském Divadle Antonína Dvořáka. Nenechte si tuto výjimečnou příležitost ujít!** (jb)

SVADBA – Tetiana Hryha (Ljubica), Patřicia Smoláková (Danica), Lucie Hubená (Nada), Markéta Schaffartzik (Milica), Eva Marie Kořená (Lena) a Ivana Ambrusová (Zora)
Foto Martin Popelář

Bedřich Smetana (1824–1884)

DVĚ VDOVY

Komická opera o dvou jednáních z roku 1874

Roccův návrh scény k 1. jednání

Libreto Emanuel František Zügel (1840–1894), inspirováno jednoaktovou komedií Jeana Pierra Féliciena Mallefille (1831–1868) *Les deux veuves* z roku 1860

Hudební nastudování **Marek Šedivý**
 Dirigent **Jiří Habart / Marek Šedivý**
 Režie a scéna **Rocc**
 Kostýmy **Belinda Radulović**
 Sbormistr **Jurij Galatenko**
 Dramaturgie **Juraj Bajús**

Osoby a obsazení:
Lada Bočková / Soňa Godarská (Karolina), **Veronika Rovná / Livia Obručník Vénosová** (Anežka), **Ivana Ambrusová / Kristína Kůstková** (Lidka), **Martin Javorský / Martin Šrejma** (Ladislav Podhájský), **Martin Gurbaľ / František Zahradníček** (Mumlal), **Václav Čížek / Daniel Matoušek** (Toník)

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři **Vladimír Liberda** a **Jan Šošola**

Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulky

Inszenace je nastudována pro uvedení kompletního cyklu Smetanových oper – Smetanovský operní cyklus Ostrava 2024

Premiéry 9. a 11. června 2022 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

„Dvě vdovy jsou dílem velké tvůrčí milosti, uvolněné a ničím nepoutané rozkoše vyvolat svět lidí vybraných způsobů, jemné kultury a vlnného ovzduší v prostředí kvetoucího venkova; je to výdech ze životních strastí a únik z životní šedi, jakási letní féerie s dobrým koncem,“
 píše Václav Holzknecht ve své knize *Bedřich Smetana*.
 Mallefilleovu jednoaktovou komedii

zhlédl Smetana v Prozatímním divadle v překladu Emanuela Züngela v roce 1868 a okamžitě v ní spatřil potenciál pro libreto své další opery. Zügel přijal nabídku k napsání operního libreta a děj příběhu na skladatelovu žádost přenesl z Francie do Česka. Smetana přidal na seznam svých operních kreseb další originál; **napsal komickou konverzační operu po vzoru francouzského žánru opéra-comique, jejíž děj je zasazen do salónu venkovského statku a humor založen na situační komice.**

Francouzským espretem, jež se do díla obtiskl i z jeho činoherní předlohy, navázou *Dvě vdovy* v závěru sezóny na mistrovskou *Manon* Julese Masseneta. Do čela inscenačního týmu se po boku hudebního ředitele Marka Šedivého, který dílo hudebně nastuduje, postaví slovinský režisér Rocc. Ten si od studií operní režie na brněnské JAMU zachoval k Česku vřelý vztah a svým jedinečným režijním stylem debutoval na scéně opery NDM v roce 2010 inscenacemi oper *Ariadna* Bohuslava Martinů a *Šárka* Leoše Janáčka, které byly uváděny společně v jednom večeru.

Do paměti našeho obecnstva se pak zajisté vryla i jeho úspěšná inscenace Wagnerova *Lohengrina* z roku 2013. Věříme, že Roccův umělecký náhled bude Smetanově klasice slušet a z tohoto spojení vznikne inscenace, která obohatí a zpestří náš aktuální repertoár i Smetanovský operní cyklus Ostrava 2024. (jb)

Kostýmní návrhy Belindy Radulović pro postavy Anežky (vlevo) a Karoliny (vpravo)

činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Cyril Gely (1968)
DIPLOMACIE
Na samém okraji světa, jak ho známe...
 Režie: Vojtěch Štěpánek
 Překlad: Kateřina Neveu
Premiéra 25. srpna 2021
 v Divadle Antonína Dvořáka

Tomáš Svoboda (1972)
GOLDONI PO OSTRAVSKU
aneb Sluha dvou pánů
 Režie: Tomáš Svoboda
Světová premiéra 18. září 2021
 v Divadle Antonína Dvořáka

Vojtěch Štěpánek (1984)
NĚCO PRO LIDI
Radegaste, ty to vidíš...
 Režie: Tomáš Jirman
Světová premiéra 15. října 2021
 v Divadelním klubu Divadla Jiřího Myrona

Martin Crimp (1956)
TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ
Černá komedie o nakupování a manipulaci
 Režie: Janusz Klímsza
 Překlad: Adam Doležal
Česká premiéra 16. října 2021
 v Divadle „12“

Alois Jirásek (1851–1930)
 – Janusz Klímsza (1961) – Adam Gold (1989)
LATERNA
Vodníky ruším, ale tu holku mi nechte
 Režie: Janusz Klímsza
Světová premiéra 6. listopadu 2021
 v Divadle „12“

Nikolaj Vasiljevič Gogol (1809–1852)
REVIZOR
A co by kontrola odhalila u vás...?
 Režie: Vojtěch Štěpánek
 Překlad: Zdeněk Mahler
Premiéra 13. listopadu 2021
 v Divadle Antonína Dvořáka

Ota Filip (1930–2018) – Tomáš Vůjtek (1967)
NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY
Fotbalový driblík napříč dějinami dvacátého století
 Režie: Janusz Klímsza
Světová premiéra 29. ledna 2022
 v Divadle Jiřího Myrona

Nikolaj Koljada (1957)
TUTANCHAMON
„Nebreč, drahoušku, bude to plurální.“
 Režie: Janusz Klímsza
 Překlad: Martina Pálušová
Česká premiéra 25. března 2022
 v Divadle „12“

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)
VIŠŇOVÝ SAD
„Tak, panstvo, máme nejvyšší čas!“
 Režie: Vojtěch Štěpánek
 Překlad: Leoš Suchařipa
Premiéra 26. března 2022
 v Divadle Antonína Dvořáka

Činohra NDM je na Facebooku:
 Činohra Národního divadla moravskoslezského

Činohra NDM je na Instagramu:
 cinohrandm

NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY
 – Robert Finta (Lojzek), Tomáš Jirman (Kocifaj)
 Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (BŘEZEN – DUBEN 2022)

Tomáš Svoboda
GOLDONI PO OSTRAVSU
aneb Sluha dvou pánů
Režie: Tomáš Svoboda
1. 3. (18.30), 18. 3. (18.30), 30. 3. (18.30), 14. 4. (18.30), 23. 4. (18.30)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
2. 3. (18.30), 1. 4. (18.30)

Piotr Rowicki
ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!
Režie: Piotr Ratajczak
3. 3. (18.30), 21. 4. (18.30)

Neil Simon
HODNÝ PAN DOKTOR
Režie: Bedřich Jansa
4. 3. (19.00), 12. 3. (19.00), 6. 4. (19.00), 9. 4. (19.00)

Michael Cooney
HABAĐURA
Režie: Roman Groszmann
5. 3. (18.30), 12. 4. (18.30)

Ota Filip – Tomáš Vůjtek
NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY
Režie: Janusz Klimsza
6. 3. (16.00), 16. 3. (18.30), 8. 4. (18.30), 27. 4. (18.30)

Nikolaj Vasiljevič Gogol
REVIZOR
Režie: Vojtěch Štěpánek
8. 3. (18.30), 17. 3. (18.30), 26. 4. (18.30)

Vojtěch Štěpánek
NĚCO PRO LIDI
Režie: Tomáš Jirman
9. 3. (19.00), 2. 4. (19.00), 30. 4. (19.00)

Martin Crimp
TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ
Režie: Janusz Klimsza
9. 3. (19.00), 2. 4. (19.00), 30. 4. (19.00)

Robert Thomas
OSM ŽEN
Režie: Ivan Krejčí
10. 3. (18.30), 31. 3. (18.30)

Alois Jirásek – Janusz Klimsza – Adam Gold
LATERNA
Režie: Janusz Klimsza
17. 3. (19.00), 25. 4. (19.00)

Nikolaj Koljada
TUTANCHAMON
Režie: Janusz Klimsza
25. 3. (19.00) – česká premiéra, 27. 3. (19.00), 29. 3. (19.00), 5. 4. (19.00), 28. 4. (19.00)

Anton Pavlovič Čechov
VIŠŇOVÝ SAD
Režie: Vojtěch Štěpánek
26. 3. (18.30) – premiéra, 29. 3. (18.30) – první repríza, 5. 4. (18.30), 22. 4. (18.30)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
31. 3. (18.30), 13. 4. (18.30), 19. 4. (18.30)

Ferdinand von Schirach
TEROR
Režie: Tereza Řihová
7. 4. (19.00), 20. 4. (19.00)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Vážení diváci,

máme za sebou výjimečnou premiéru inscenace *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*, takový „spravedlivý divadelní zázrak“, jak premiéru pojmenoval ve své reportáži časopis Reflex. Zázrak také proto, že projekt se chystal dvanáct let, a když už se objevil v dramaturgickém plánu, pandemie jeho realizaci dvakrát odložila. Ve světle pandemické reality

pak vyprodané hlediště Divadla Jiřího Myrona a fantastické představení v čele s perfektním Robertem Fintou coby Lapáčkem skutečně zapůsobilo jako zázrak. Premiérou tohoto výjimečného, veskrze ostravského díla uzavíráme náš covidový inscenační dluh a již nyní pro Vás zkoušíme dvě komedie: šíleného *Tutanchamona* a hořký *Višňový sad*.

Vojtěch Štěpánek
šéf činohry NDM

S Lojzkem Lapáčkem se můžete setkat také na Knižním festivalu na Černé louce

Pátek 11. března v 17 hodin
Moderátor: **Vít Roleček**
Hosté: **režisér Janusz Klimsza, autor**
jevištní adaptace Tomáš Vůjtek

Jak složité je převést tištěný román na jeviště? O čem svědčí příběh Lojzka Lapáčka dnes a jak k nám promlouvá? Jak věrně popisuje autor románu Ota Filip ostravskou historii? A co znamená, že hlavní postava umí létat? To vše a ještě více zjistíte na besedě s inscenačním týmem *Lapáčka*.

Knižní festival Ostrava
11—12 BŘEZEN 2022

Sobota 12. března ve 14 hodin
Moderátor: **Vít Roleček**
Hosté: **Kamila Janovičová, Tomáš Jirman**

Jak inscenace vznikala? Kdo to byl Lojzek Lapáček? Jak nechat ožvihnout románové postavy na jevišti? A co pro nás dnes znamená nanebevstoupení?

Jsme součástí festivalu
• **DIVADELNÍ STÁNEK**
• **AKCE NA VSTUPENKY**
• **FOTOKOUTEK**
Přijďte za námi!

UVEDLI JSME

NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY

Kamila Janovičová (Anka) a Robert Finta (Lojzek).
Foto Martin Kusyn

**SVĚTOVÁ
PREMIÉRA**

V sobotu 29. ledna 2022 proběhla v Divadle Jiřího Myrona světová premiéra inscenace *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*. Autorem divadelní adaptace je Tomáš Vůjtek, který převedl stejnojmenný román ostravského rodáka, spisovatele Oty Filipa na jeviště. Premiéra tak byla očekávanou událostí, mnohými vnímanou jako velký návrat Oty Filipa zpět do jeho rodného města. Samotný autor se bohužel této události už nedožil, neboť zemřel roku 2018 v pozhnaném věku 87 let. Premiéru však poctila návštěvou řada významných hostů, mnozí z nich bývali dlouholetými dobrými přáteli Oty Filipa. Z Německa přijela také jeho dcera, paní Hana Filip. Po premiéře jsme se ptali hostů na jejich dojmy z představení.

„Jsem dávný přítel Oty Filipa, posledních dvacet let jeho života jsem za ním jezdil a myslím si, že by byl dnes šťastný. Nechci mluvit za něj v otázce toho, jak proběhla divadelní adaptace, jak je to napsané a odehrané, ale byl by šťastný, že se vrátil do Ostravy. **On jako spisovatel udělal pro Ostravu tolik jako nikdo jiný. Ostrava by si ho měla hýčkat a nosit ho na rukou. Ota Filip je naprostý génius, který patří Ostravě.**

A teď k dnešní premiéře za mě, jako za člověka, který zná Lapáčka, který ho četl, který ho miluje. Já jsem byl nadšen. Úplně nadšen. Bez ohledu na to, že nemám odstup, protože mám Otu Filipa moc rád, vždycky jsem mu hrozně fandil, aby byl čten, a chtěl jsem, aby tady byl slyšet a vidět, a teď jsem šťastný, že se to stalo. Bez ohledu na to se mi to ohromně líbilo. Jevištní adaptaci tohoto románu vnímám jako takový

švédský stůl, ke kterému přistupuji a můžu si vybrat komedii, velké drama i frašku, je tam i tragédie, a především je v tom Ostrava. V adaptaci zaznělo všechno, co cítím i z románu. A je tam Baník Ostrava, tedy v podobě FC Slezská Ostrava, a já fotbal miluju. Takže jsem úplně nadšený, je to skvělé. Opravdu děkuju.“

Marek Stoniš, šéfredaktor časopisu Reflex

„Musím říct, že jsem šel na toto představení s obrovským napětím, protože knížku mám strašně rád a nedokázal jsem si téměř představit, že by bylo možné ji nějak přenést na divadlo. Ale podařilo se to skvěle. **A myslím si, že dnešní představení, tedy alespoň pro mě, byla obrovská událost. Fascinující byl výkon hlavního hrdiny, Robert Finta byl opravdu skvělý.** Jinak takového velké ságy, které zabírají časové rozpětí čtyřicet let, se těžko převádějí na jeviště, a tady se to, myslím, podařilo. Podařilo se to dostat do zkratky díky časovým stříhům, což je samozřejmě risk, protože to vyžaduje od diváka velkou pozornost, aby si sám chronologii poskládal a orientoval se. Ale myslím si, že časové přeskoky i opakování a návraty scén ději dodávaly další a hlubší rozměry vyprávění. Že se člověk mohl do příběhu ponořit ještě o kus hlouběji a to zpracování velmi pomohlo. Zároveň je výrazná i jistá grotesknost ve vztahu k velkým dějinám, což je skoro poznávacím rysem české literatury. I román Oty Filipa s tím souvisí, s příběhem člověka, který prochází dějinnými totalitami od nacismu po komunismus a vždycky se v tom musí zorientovat. Místy je to až

groteskní, ale čím dál tím více se ozývají tragičtější tóny. To se myslím velmi povedlo při divadelní adaptaci a při převodu tak velké ságy na jeviště. **Dějem inscenace jsem byl úplně stržen, především v druhé půlce.** Dokonce jsem si říkal, že bych vydržel i víc děje, kdyby to pokračovalo, takže rozhodně délka inscenace není nic, co by pro diváka bylo nepřekonatelné. Člověk se do toho opravdu ponoří, a to hlavně díky mimořádným výkonům celého ansámblu.“

Miroslav Balaščík, šéfredaktor nakladatelství Host

„Nejdříve bych chtěla skutečně poděkovat všem, kteří se jakýmkoli způsobem od začátku do konce podíleli na této inscenaci, takže se dnešní premiérový večer mohl konat. Je mi skutečně líto, že u toho dnes nemohl tatínek být, myslela jsem dnes na něj, také na svého bratra Pavla a naši maminku, kteří svým způsobem k tatínkově práci hodně přispěli. A také bych chtěla říct, že tatínek si ve svých knížkách často předvídá vlastní osud, z čehož mně občas běhá mráz po zádech. A v Lapáčkovi na straně třicet tři říká: „I kdyby mě vyhnali, říkal jsem si, tak já se vrátím, třeba zadními branami se vrátím, podkopy se, šachetními chodbami se proplížím, řekou se nechám unášet k městu, potrubím se proplázím.“ (Ota Filip: *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*. Československý spisovatel, 1994.) **A já jsem skutečně vděčná, že se dneska večer mohl vrátit. A to představení dnes mělo, myslím, velký úspěch.**“

Prof. Dr. Hana Filip,
dcera spisovatele Oty Filipa

KAMILA JANOVIČOVÁ

Přítomnost diváků je fantastická!

Od začátku této sezóny posílila řady souboru činohry Národního divadla moravskoslezského herečka **Kamila Janovičová**. Vydal jsem se s ní na kávu, abychom spolu udělali rozhovor, v němž se vám představí.

Kamilo, můžeš našim čtenářům říct něco o sobě? Odkud pocházíš, jak ses dostala k divadlu, jaké jsou tvé divadelní kořeny?

My v rodině divadlo v krvi nemáme, jsem dcerou účetní a technika. Ségra je inženýrka, takže jsem výjimka. Něco mě asi v pěti letech praštilo do hlavy a já jsem řekla, že chci být herečkou. Tátovi jsem to řekla na Hukvaldech v amfiteátru v oboře,

poblíž sochy lišky Bystroušky. Vždycky když jsme tam šli na výlet a šla jsem kolem amfiteátru, musela jsem vyběhnout na jeviště a říct básničku nebo zazpívat písničku. Stal se z toho takový můj rituál. A tam jsem tedy řekla našim, že budu herečka. Ale bylo mi pět, tak kdo by to tehdy bral vážně, že? Ale...

Ale stalo se. Když říkáš, že jste často jezdili na výlety na Hukvaldy, znamená to, že pocházíš z Ostravy?

Narozená jsem v Ostravě, a vyrostla jsem v Paskově. Do Ostravy jsem šla na konzervatoř, kde jsem studovala pod vedením pana Josefa Nováka-Wajdy. A v pátém ročníku roku 2013 jsem se

dostala na činoherní herectví na DAMU do Prahy. Mým vedoucím byl pan Hrbek a pedagogy herectví Eva Salzmannová, Tomáš Pavelka a Tomáš Töpfer. Po skončení studia jsem dostala nabídku na hostovačku do Českých Budějovic do Jihočeského divadla. V den premiéry mi nabídli angažmá a tam jsem teď byla čtyři roky. Potom přišel s nabídkou angažmá Vojta Štěpánek, a tak jsem tedy od září tady, v Ostravě.

Proč Ostrava? Lávalo tě vrátit se zpátky domů?

Vojta Štěpánek mi tu nabídku dal vlastně dvakrát, poprvé už před dvěma roky. Byl se tehdy podívat na Havlovo *Pokoušení* a právě mi nabídl angažmá slovy: „*Pojď domů.*“ Jenže tehdy jsem byla ještě v jiné fázi a táhlo mě to spíš do Prahy, nebo zůstat v Budějovicích. V tu chvíli pro mě bylo úplně nepředstavitelné, že bych se vrátila do Ostravy. Měla jsem tehdy pocit, že je to rybníček, který znám. Pak uběhly dva roky a stala se spousta věcí a najednou jsem si to už nemyslela. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky, takže i já, když jsem se vrátila po osmi letech, tak mi to tu vůbec nepřijde stejné. Možná zůstalo pár stejných tvářů, jen s více vráskami, jinak je to úplně jiné místo. A myslím, že se to tady hodně kulturně zvedlo. Přiznám se, že jsem zatím ještě hodně nostalgicky připoutaná k Českým Budějovicím, protože mi tam bylo fakt dobře. Cítila jsem se dobře v tamějším kolektivu. Ještě stále tam dohrávám čtyři inscenace a vždycky, když tam jedu, byť jen na otočku, si uvědomuju, jak mi ti lidé budou chybět. Těším se, až začnu více zkoušet a hrát tady. Zatím jsem jen přebírala role v inscenacích *Goldoni po ostravsku* a *Osm žen*, ale nebyla jsem u zkoušení od začátku, naskakovala jsem do hotových inscenací. A ve chvíli, kdy člověk nezkouší

Robert Finta (Lojzek) a Kamila Janovičová (Anka) v NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY (2022)
Foto Martin Kusyn

od začátku, od stolu, od první čtené, tak to nemá osahané. Teď už regulérně zkouším inscenaci *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*.

Vím, že máš za sebou také hodně práce u filmu. Předpokládám, že by naše čtenáře zajímalo, kde by tě mohli vidět.

Tento rok by to měla být s filmovými premiérami nálož, nějak se s natáčením najednou roztrhl pytel a během jednoho roku jsem natočila tři celovečerní filmy a ve všech mám velké hezké role: *Tajemství staré bambítky 2* – pokračování oblíbené pohádky, která před deseti lety běžela na Vánoce v televizi a nyní se dočkala pokračování – míří od února i do kin. To bylo super natáčení. Potom jsem točila s Veronikou Žilkovou a Štěpánem Kozubem film *Spolu* podle francouzské divadelní hry. Toto sociální drama líčí vztahy v rodině s postiženým dítětem – toho hraje Štěpán a já jsem jeho sestra, která žije ve stínu svého bratra. Matka totiž není schopná dělit mateřskou pozornost mezi obě děti a všichni dostávají jen syn a dcera tím celoživotně trpí. Otevírá to jistě tabu. Stává se, že když se v rodině starají o postiženého člověka, kterého mají rádi, může se tak dít na úkor jiných členů. Samozřejmě se na to teď dívám z pohledu té dcery, protože jsem zaujatá skrz svou postavu. A třetí věc, tu jsme točili teď na podzim, mysteriózní thriller *Samhain*. Tak se nazývá původní keltský svátek, ze kterého vycházejí Dušičky i Halloween. Děj filmu se odehrává na Šumavě, kde objeví v lese tělo mrtvé dívky. Případ je opeden podivnými okolnostmi. Hraju kriminalistku, která případ vyšetřuje.

Musím podotknout, že se svými zrzavými vlasy a sestřihem připomínáš agentku Scullyovou ze seriálu Akta X, která také vyšetřovala mysteriózní záhady.

No! Z toho jsem si taky dělala srandu hned, když mě ostříhali. Ještě donedávna jsem měla dlouhé vlasy až do pasu. Ostříhali mě během natáčení filmu *Spolu*, ve kterém je scéna, kdy mě po hádce ve spánku ostříhá můj postižený bratr. Musím říct, že i když jsem o této scéně dlouho věděla a připravovala jsem se na ni psychicky asi dva měsíce, když jsem se na sebe podívala poprvé do zrcadla, tak jsem vykřikla. Ale časem jsem už z toho měla legraci, že se to hodí, protože na natáčení *Samhainu* jsem měla vlasy jako tahle agentka. Mimochodem, když se bavíme o historkách z natáčení, tak práce na *Samhainu* byla nezapomenutelná v tom, že jsem točili na Šumavě, kde jsme byli na měsíc od všeho odříznutí, dokonce jsme byli i bez signálu. Po návratu do civilizace

Sára Erlebachová (Katka), Kamila Janovičová (Luiza) a Aneta Klímešová (Zuzanka) v inscenaci OSM ŽEN (2020)
Foto Martin Kusyn

jsem si připadala jako dítě, které se vrátilo domů z tábora.

Dokázala bys porovnat rozdíl mezi hraním divadla a hraním ve filmu před kamerou?

Rozhodně! Je o tom celá moje diplomka. (*Smích.*) V divadle se do toho může člověk pořádně opřít. Protože když se natáčí, musím opatrně pracovat s energií. Když točíme náročnou scénu a dáme několik klapků za sebou, jsem z toho „vyflusnutá“. A štábu se třeba třikrát něco technicky nepovede a já to musím hrát po čtvrté, i když už nemůžu. Divadlo je v tomto mnohem příjemnější. Mám jednu dějovou linku, která mi kontinuálně běží, a můžu do toho jít naplno, protože vím, že to zahraju

jednou. Můžu si pro sebe daleko příjemněji odžít příběh. A hlavně přítomnost diváků je fantastická! U filmu mě baví práce s detailem, můžu si vyhrát. Když se něco nepovede, můžu říct: „Prosím vás, můžeme to dát ještě jednou?“ Můžu být hračka, aby má postava byla co nejpropracovanější.

Pokud zrovna nestojíš na jevišti nebo před kamerou, co tě v životě těší, jak ráda trávíš čas?

Těší mě výlety, mám hrozně ráda Irsko. Miluju černý humor. Jsem hodně seriálová a mám ráda *Black Books* a *Červeného trpaslíka*. Mou velkou zálibou je také čtení knih. Miluju Shakespearovy *Sonety*.

Momentálně pracuješ na postavě v inscenaci Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy, což je tedy první role, kterou v NDM zkoušíš od začátku. Řekneš nám něco o své postavě?

Jmenuje se Anka. Je to přítelkyně titulní postavy Lojzka Lapáčka, kterého hraje Robert Finta. Anka je od čtrnácti let prostitutka, která tímto způsobem živí rodinu, bratra a otce. Posléze je herečka a později komunistka.

Kamilu Janovičovou tedy můžete vidět na jevišti Divadla Jiřího Myrona v roli Anky v inscenaci Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy a brzy i jako Duňasu ve Višňovém sadu. Přejeme Kamile, aby se v souboru i v Ostravě dobře zabydlela. A také mnoho tvůrčí inspirace a řadu nezapomenutelných rolí.

Petra Kocmanová, Miroslava Georgievová
a Lada Bělašková na vizuálu k inscenaci
Foto David Turecký

Nikolaj Koljada (1957)

TUTANCHAMON

„Nebreč, drahoušku, bude to plurální.“

Česká premiéra 25. března 2022
v 19.00 hodin v Divadle „12“

Reprízy 27. 3. (19.00), 29. 3. (19.00),
5. 4. (19.00), 28. 4. (19.00) a 3. 5. (19.00)
v Divadle „12“

Překlad **Martina Pálušová**
Režie **Janusz Klimsza**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna **Michal Syrový**
Kostýmy **Marcela Lysáčková**

Hrají:
Lada Bělašková, Miroslava Georgievová,
Petra Kocmanová, František Strnad,
Jiří Sedláček

Nikolaj Koljada patří mezi výrazné současné ruské autory a jeho hry jsou hojně uváděny na evropských i světových scénách. Také u nás patří mezi nežádka hrané autory, především jeho hra *Slepice* se dočkala nastudování v řadě českých divadel. Hra *Tutanchamon* zatím v tuzemsku představena nebyla, a proto se v Divadle „12“ dočká své české premiéry.

Co se týká kontextu dramaturgické linie Divadla „12“, je potřeba poukázat na volnou návaznost s již uvedeným titulem Ivana Vyrypajeva *Opilí*, který jsme nasadili v tomto divadelním prostoru v roce 2019. Oba dramatici patří do stejného tvůrčího a myšlenkového proudu, který formuje jeden ze směrů současného divadla i dramatiky. Obě díla tak můžeme propojit do jedné dramaturgické linie. Zatím jsou

postav na vdávání Ani, Varji a Duňši ze hry *Višňový sad*, která se dočká premiéry jen o den později po *Tutanchamonovi*.) Všechny ženy touží po jediném – po lásce. Jejich refrénem je proto replika: „*Miluju ho! Miluju ho!! Miluju ho!!!*“ Mají přece právo na toto naplnění, mít milovaného a milujícího muže, svatbu, dítě... Ale je v jejich světě koho milovat? Je tady přece Tigran! Obloustlý mlčenlivý muž, který si neumí zavázat tkaničky, a zdá se, že jeho největším zájmem na světě je pytlík arašídů. Ale pořád je to krucinál fagot chlap! A tak se o něj semele hotová dívčí válka. A začne divoká jízda plná hádek, zběsilý mejdan, ze kterého zítřka nejspíš zůstane pořádná morální kocovina.

Hra vychází v mnoha tematických liniích z ruského prostředí a reálií. Opět bych zdůraznil autorův odkaz na Čechovovy *Tři sestry*: ty touží z ubíjejícího maloměsta uniknout do Moskvy, do Moskvy! Také hrdinky hry *Tutanchamon* touží po lepším světě, ne nadarmo ovládá Tamara skvěle angličtinu a nejspíš sní o možnosti uniknout z východního sídliště na Západ. Ale Koljada je cyničtější než jeho předchůdce, v jeho světě už neexistuje ani ta zářící „Moskva“, po které by bylo možno prahnout. A tak se naděje žen obrací k touze po láskou naplněném srdci, ke svatebním šatům, vědmám, astrologii a energetizujícím krystalům či k obrazu egyptského faraona Tutanchamona, který visí na zdi obývacího a harmonizuje siločáry. A když všechno selže, je tady ještě pořád stará dobrá vodka!

Domnívám se, že navzdory odkazům k ruským reáliím rezonuje text značně i s naším prostředím a tato groteskní sonda do jednoho panelákového bytu zrcadlí řadu témat i z našeho světa – ať už těch k zasmání, nebo i k zamyšlení. Věřím, že se jedná o velmi aktuální a rezonující titul, který přináší prostor pro skvostné herecké výkony, a že nás čeká opravdová divadelní jízda! Nenechte si tedy uniknout premiéru či reprízy této žhavé divadelní novinky v komorním prostoru Divadla „12“. (pg)

Návrh scény Michala Syrového

Jako Zocha v inscenaci NAŠE TŘÍDA (2018)
Foto Radovan Štátný

MARIE LOGOJDOVÁ

Divadlo je moje láska

V březnu oslaví kulaté sedmdesáté narozeniny dlouholetá členka souboru činohry Národního divadla moravskoslezského Marie Logojdová. Na prknech NDM je oporou činoherního souboru od roku 1982 a ztvárnila celou řadu rolí, na mnohých v minulosti pracovala například s Janem Kačerem. Přinášíme krátké ohlédnutí za její hereckou dráhou a začátky u divadla.

V titulní roli IFIGENIE V AULIDĚ (1982)
Foto Josef Hradil

„První doteky s divadlem jsou z dětství. Původně jsem chtěla – asi jako většina holčiček – tančit. Být baletkou, nebo krasobruslařkou. Byla jsem prý velice skotačivé dítě, pořád v pohybu. Později jsem milovala klasický tanec, balet. Snila jsem o tom, že jednou skutečně budu baletkou. Ale bohužel, vyrostla jsem poněkud více, než bylo potřeba. A pak tu byla další okolnost – tatínek s mou vysněnou dráhou zásadně nesouhlasil. Snad si myslel, že budoucnost u tančení by byla nějak smutná, že je to profese v plném výkonu krátkodobá. No a na přihlášce ke studiu byl tehdy vyžadován podpis obou rodičů... Dost dlouho jsem se s tím nemohla vyrovnat, mnohokrát jsem to oplakala. Pak jsem si ale řekla, že když ne tanec, tak dramatické umění. K divadlu mě to stále táhlo. Po maturitě na gymnáziu jsem udělala přijímací zkoušky na Divadelní akademii múzických umění.“

Na DAMU nastoupila do ročníku, který pedagogicky vedl Vítězslav Vejražka, a jejími spolužačkami byly Jana Paulová či Simona Stašová. Po úspěšném absolvování pražské DAMU působila v Divadle Petra Bezruče v letech 1975 až 1982, poté přešla do Národního divadla moravskoslezského, které v té době ještě neslo název Státní divadlo v Ostravě (SDO). Za své dlouholeté půso-

bení v činohře NDM ztvárnila přes 130 rolí; z těch největších jmenujme například Kostelníčku Buryjovku ve vrcholném dramatu Gabriely Preissové *Její pastorkyně*, Mladou kněžnu v Jiráskově dramatu *Lucerna*, Ifigenii, Antigonu, Desdemonu či Turandot. V současnosti můžete paní Marii Logojdovou vidět v inscenacích *Něco pro lidi*, *Revizor* či *Osm žen*.

Hrála však také často před kamerou. Pro filmové plátno ji objevil v sedmdesátých letech uznávaný klasik František Vlácil. Hrála v jeho psychologickém dramatu *Dým bramborové natě* (1976) i snímku *Stíny horkého léta* (1977) či ve známém filmu slovenského režiséra Štefana Uhra *Pásla kone na betóně* (1982). V roce 2014 ji k natáčení filmu *Díra u Hanušovic* pozval režisér Miroslav Krob, po boku hereckých kolegů z Dejvického divadla zde ztvárnila roli maminky vesnického vagabunda. Také v ostravské televizi natočila řadu televizních inscenací, filmů a seriálů: například *Bez ženské a bez tabáku* či *Stavy rachotí*.

„Když herec dělá svoji práci dobře, je to práce stravující a pohlcující, únavná i vyčerpávající. Ale na jevišti jsem znovu šťastná. Únava pomine, organismus se zase osvěží. Přispívá k tomu duch divadelní práce, další setkávání s autory, texty, postavami. To všechno dává člověku sílu žít. Byly i chvíle, kdy jsem uvažovala o možnosti z divadla odejít. Pak mi ale přišlo, že to není možné, že jsem se tehdy v dětství rozhodla dobře. Divadlo je moje láska. Mám ho ráda. Mám ráda diváky. Jsem šťastná, když se dobré představení hraje pro vnímavé lidi a dá jim alespoň kousíček něčeho pěkného.“

Paní Marii Logojdové blahopřejeme a přejeme za celý soubor činohry i celé NDM vše nejlepší. (pg)

Jako Kostelníčka Buryjovka v inscenaci JEJÍ PASTORKYNĚ (2011)
Foto Radovan Štátný

RENÁTA KLEMENSOVÁ

S každým zkoušením vstupuju na tenký led

Setkal jsem se s **Renátou Klemensovou**, abychom si spolu povídali o jejím životě a působení v NDM, a to hned z několika důvodů. Již brzy začneme zkoušet *Višňový sad*, který uvedeme v premiéře v Divadle Antonína Dvořáka 26. března 2022 a ve kterém ztvární Renáta Klemensová jednu z předních postav – Raněvskou. Zároveň je to role, se kterou se rozloučí se svým působením v souboru NDM, protože se rozhodla změnit působiště a od příští sezóny se stane novou členkou Komorní scény Aréna. A mimochodem letos také oslaví životní jubileum.

Renáto, na úvod krátký medailónek s ohlédnutím za tvou dosavadní hereckou kariérou. Vystudovala jsi ostravskou konzervatoř a po studiu jsi odešla do divadla v Olomouci, kde jsi působila čtyři roky. A tam jsi mimo jiné potkala také svého nynějšího manžela Václava Klemense.

Ano. A také jsem tam porodila první dceru. Potom Václav dostal angažmá u Bezručů, šla jsem na mateřskou do Ostravy. Na svět přišla i druhá dcera. Když byl můj manžel v angažmá v Ostravě, samozřejmě bych se těžko se dvěma dětmi vracela do Olomouce,

takže jsme se s ní rozloučili a zůstala jsem tady. Během mateřské jsem začala hostovat v Aréně, z čehož posléze vyplynulo angažmá, do kterého mě přijal tehdejší umělecký šéf Pavel Cisovský.

V Komorní scéně Aréna jsi působila osm sezón a potom jsi přešla do souboru činohry Národního divadla moravskoslezského. Kdy to bylo a proč?

V roce 2004 jsem nastoupila do NDM po nabídce od Janusze Klimszy, se kterým jsem předtím hodně pracovala v Komorní scéně Aréna, a vzájemná spolupráce nás bavila. Když nastupoval jako umělecký šéf do NDM, tak mně a Petru Houskovi nabídl angažmá. Tehdy to pro mě bylo přesně to období, které zažívám i nyní. Potřebovala jsem změnu. Potřebovala jsem z Arény odejít, protože jsem to tam už moc znala. Byli jsme za ty roky tak sehraní, že když jsem si přečetla text, tak už jsem věděla, jaké bude obsazení a jak to na jevišti bude přibližně probíhat. Myslím, že v takovém okamžiku je dobré udělat změnu. Tedy aspoň já jsem ten typ. Do podobného stadia jsem se dostala i nyní v Národním divadle moravskoslezském.

Takže jsi dostala nabídku ve správný moment a rozhodla ses pro profesní změnu?

Po spolupráci s režisérem Ivanem Krejčím na *Osmi ženách* a následně nabídnuté hostovačce v *Macbethovi* jsem dostala nabídku do Komorní scény Aréna. Neberu to tak, že se tam vracím, ale že jdu do nového angažmá. Protože když jsem dříve v Aréně působila, bylo to ještě ve staré budově a pod jiným uměleckým šéfem a v podstatě i s jiným souborem. Takže to není návrat, ale nové vykročení.

Těšíš se na změnu?

Každá změna přináší napětí a otázky, jestli je to dobře, jestli obstojím a jestli budu šťastná. Ale to je právě na změnách to vzrušující. Takže ano, těším se.

Jak se ohlížíš za svým působením v NDM a co pro tebe odchod do jiného divadla znamená?

Rozhodně nedělám za svým působením v NDM tlustou čáru. Naopak. Jsem ráda, že změna působiště je v rámci Ostravy, že odcházím jenom o pár ulic dál. A to nejen kvůli vztahům v souboru a přátelství. V NDM mám za sebou spoustu inscenací, na které vzpomínám ráda.

Ano, to je další otázka, která se nabízí. Jaké role či inscenace, které máš v NDM za sebou, pro tebe byly zásadní či mimořádné?

Určitě jsem měla moc ráda hudební inscenace, které činohra dělávala. Milovala jsem *Žebráckou operu* v režii Piotra Tomaszuka a postavu Polly. Honza Hájek byl výborný jako Mackie. To mi bylo vůbec líto, když Honza odešel, často jsme byli jevištními partnery, dávali nás spolu do páru přes náš věkový i výškový rozdíl. (*Smích.*) Moc jsem měla ráda *Cabaret*, kde jsem hrála Sally Bowles. Určitě mě bavilo zkoušení

Jako Sally Bowles v *CABARETU* (2007)
Foto Radovan Štátný

s Januszem – například *Dům Bernardy Alby*, *Apartmá v hotelu Plaza* nebo komornější inscenace, které jsme spolu dělali ve zkušebně, to byl *Podivný případ se psem, Ted' mě zabij* a nyníjší *To video nikdo neuvidí*. Důležité byly *Kuřáčky*, během jejichž zkoušení začala má spolupráce – pokračovala potom inscenací *Perfect Days* – a přátelství s režisérkou Jankou Ryšánek Schmiedtovou. Nebo když mě Peter Gábor obsadil do role Puka ve *Snu noci svatojánské*. Vždycky takové ty role, které mě trochu překvapily. No a teď jsem teda zvědavá na tu Raněvskou.

Ano, Raněvská. Jedna z výrazných a důležitých postav hry Višňový sad, kterou zanedlouho začneme zkoušet. V této hře je těžké říct, která postava je hlavní, protože nám Čechov předkládá bohatou paletu různých charakterů a jejich štěstí a trápení, životních osudů i tragédií. Postava Raněvské je ale důležitá v tom, že otevírá příběh – ten začíná jejím návratem domů a společně s jejím příjezdem se otevírá děj i divákovi, společně s ní zkoumáme stav světa, do kterého se vrátila. Společně s ní prožíváme jeho úpadek, změnu i následnou ztrátu panství. Je to jistě krásná a zajímavá role. Měla jsi už čas o ní přemýšlet?

Přemyslím o ní hodně, ale těžko se o tom mluví, dokud nezačneme zkoušet. A mimochodem *Višňový sad* znám. Byla to první inscenace, kterou jsem dělala v Aréně pod režijním vedením Oxany Meleškiny-Smilkové. V té době jsem hrála Varju. A už tehdy jsem si trochu myslela na Raněvskou. (*Hlasitý smích.*)

Je tedy zajímavé, jak „osudové“ jsi spjata s touto hrou. Byl to první titul, který jsi nastudovala v Komorní scéně Aréna, a nyní poslední, který nastuduješ v NDM před svým odchodem opět do Arény. Možná se tím završí nějaký oblouk. Je ti postava Raněvské blízká?

Do jisté míry je to pro mě protiúkol. Mám pocit, že Raněvská je hodně o útěch. Vždycky, když se navrhne nějaké problémy, tak z toho uteče. Já taková nejsem. Když jsem měla chuť něco vzdát, neudělala jsem to, protože jsem si kladla otázku: „Kde je pak ta hranice, co zvládnu a co už ne?“ Já se vždycky bojím, že když uteču jednou, tak už budu utíkat vždycky. Nevím, kde by se to zastavilo. Takže strašně nerada věci vzdávám. Mám pocit, že Raněvská i z rozhovoru okamžitě uteče, jenom co se začne o problémech mluvit. Takže bude zajímavé najít si k ní cestu. Ale třeba to režisér Vojta Štěpánek vyloží úplně jinak. (*Smích.*)

Alexandra Gasnářková (Sadie Kirkwoodová) s Renátou Klemensovou (Barbara Marshallová) v inscenaci *PERFECT DAYS* (2014)
Foto Radovan Štátný

Oxana Meleškina-Smilková je silná osobnost a zvlášť na interpretaci ruských autorů má svůj radikální pohled. Nyní tě čeká nové nastudování, byť v jiné roli. Je pro tebe jednoduché smazat původní výklad?

Ne, není. Zvlášť v tomto případě, protože si myslím, že se jí tehdy „Višňák“ hodně povedl. Určitě jsem jejím výkladem ovlivněna. Naštěstí jsem ale tehdy neměla tolik času vnímat, jak ona stavěla Raněvskou. Určitě bych znova nechtěla hrát Varju, tam jsem určitě hodně ovlivněná. Dobré je, že si za ty roky úplně nepamatuju tehdejší Raněvskou a výklad této postavy.

V roli Muriel Tateové v komedii *APARTMÁ V HOTELU PLAZA* (2010)
Foto Radovan Štátný

Jaké pro tebe bylo, když ses dozvěděla, že se pro tebe chystá tato krásná role, zvlášť teď, když odcházíš?

Já jsem vlastně měla původně odejít už tuto sezónu. Ale když jsme o tom jednali, já s oběma uměleckými šéfy, dozvěděla jsem se, že je v plánu *Višňový sad* a pro mě postava Raněvské. Vojta Štěpánek mi řekl, že to pro mě chystá, ať zůstanu, že bych se měla rozloučit něčím pěkným. Protože jsem nechtěla odejít tak, že bych bouchla

dveřmi a řekla, že mě nic nezajímá, odložili jsme to.

Renáto, letos oslavíš kulatiny, tedy padesátiny. Je to pro tebe jen číslo, nebo máš pocit lidského i hereckého zrání?

Kdyby neexistovala zrcadla, tak tomu pořád nemůžu uvěřit. Protože se tak rozhodně necítím. I když učím na konzervatoři, mám často pocit, že jsem jen zkušenější spolužačka svých studentů, která s nimi hledá tvůrčí cestu. A pak si uvědomím, že i jejich rodiče jsou často mladší než já. Ale něco mě určitě na stárnutí a zrání baví. Třeba nadhled. Ze všeho se už prostě nezblázním. A taky už některé věci neřeším. Kdysi jsem měla pocit, že všechno musím vyřešit a všemu pomoci. Teď už vím, že všechno nezachráním. Ale taky se nebojím věci pojmenovat a říct.

A v herectví? Cítíš se po těch letech na jevišti jistější?

Ne, je to pořád stejné dobrodružství. Naopak v něčem jsem ještě nervóznější. Ano, mám zkušenosti, některé věci umím technicky vyřešit, nebo najít, kudy si k tomu pomoci. Ale jinak s každým zkoušením vstupuju na tenký led. A před premiérami bývám ještě nervóznější, než jsem bývala dřív. To je teda zvláštní – tam věk nějak nepomáhá! (*Smích.*)

Máš ještě nějaké nesplněné herecké sny?

Budu moc ráda za postavy, za inscenace a za kolegy a režiséry, kteří mě ještě někam posunou. Kde ještě něco nového objevím.

Renáto, přejeme ti všechno nejlepší k narozeninám a hodně štěstí v životě osobním i v další etapě hereckého profesního života. Děkujeme za tvé osmnáctileté a nezapomenutelné působení v řadách herců souboru činohry Národního divadla moravskoslezského.

(pg)

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)

VIŠŇOVÝ SAD

„Tak, panstvo, máme nejvyšší čas!“

Překlad **Leoš Suchařípa**
 Režie **Vojtěch Štěpánek**
 Dramaturgie **Pavel Gejguš**
 Scéna **Milan David**
 Asistentka výtvarníka scény **Klára Pavličková**
 Kostýmy **Hana Knotková**

Účinkují:
Renáta Klemensová, František Večeřa,
Martin Dědoch, Aneta Klimešová,
Sára Erlebachová, Vít Roleček, Kamila
Janovičová, Petr Houska, Robert Finta,
Vladimír Čapka, Anna Cónová / Marie
Logojdová a Stanislav Šárský

Premiéra 26. března 2022 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Reprízy 29. 3. (18.30), 5. 4. (18.30), 22. 4.
(18.30), 4. 5. (18.30), 31. 5. (18.30), 3. 6.
(18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

Višňový sad patří k vrcholným dílům dramatika Antona Pavloviče Čechova a společně s dalšími tituly tohoto autora, jako jsou *Ivanov*, *Strýček Váňa*, *Tři sestry* a *Racek*, patří do zlatého fondu světové dramatiky a mezi tu nejhranější klasiku. *Višňový sad* je Čechovova poslední hra, dokončil ji roku 1903 a světové premiéry se dočkala v roce 1904 v legendárním moskevském divadle MCHAT, v den 44. narozenin autora a jen půl roku před jeho smrtí.

MCHAT Němrovičem-Dančenkem označuje svou hru za komedii, či dokonce lehkavázný vaudeville, kde je vše bílé – od rozkvetlého višňového sadu až po oděv panstva. Přesto ve svém textu přináší pochmurný tón, který má hrou proznít jako zvuk prasklé struny – zvuk zlomených puklých srdcí. Text je tedy široce rozkročen mezi letorou starobylého panství v rozkvetlém jarním sadu a tesknou nostalgií zániku jedné epochy. Každé místo na sebe váže své vzpomínky. Mezi zdmi domu, mezi stoletými skříněmi a vybledlými tapetami bloudí zjevení zesnulých rodinných příslušníků, to se zjevuje minulost, před kterou nelze utéct. Autor přináší zprávu o stavu společnosti, kdy staré uspořádání světa aristokratického a vznešeně velkopanského pozvolna zaniká, jako starý sad, který už málo plodí. Na místo starých domů, přežitých manýr i staříckých višňových stromů se už tlačí výhonky nové generace chatařů, idealistů a budovatelů.

Anton Pavlovič Čechov
Foto archiv

Zveme vás na naše zpracování této klasiky. Domníváme se, že půjde o jednu z vrcholných činoherních událostí této sezóny, a věříme, že nastudování přinese velké a krásné herecké příležitosti pro členy hereckého ansámblu činohry. (pg)

Herci divadla MCHAT s Čechovem (v horní řadě třetí zleva)
Foto archiv

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Adolphe-Charles Adam (1803–1856)
 – Joris Barcaroli (1990)

KORZÁR

Korzár bojující za svobodu

Choreografie: Michel Bejar

Libreto, dramaturgie: Céline Barcaroli

Hudební nastudování: Jiří Habart

Dirigent: Sébastien Thomas Bagnoud

/ Jiří Habart

Světová premiéra 16. září 2021
v Divadle Jiřího Myrona

Gustav Mahler (1860–1911)
 – Bergmund Waal Skaslien (1971)

MAHLEROVY VZPOMÍNKY

Mládí obarvené časem

Choreografie: Jo Strömberg

Inszenaci uvádíme k 110. výročí

úmrtí Gustava Mahlera

Světová premiéra 2. prosince 2021

v Divadle Jiřího Myrona

Rodion Konstantinovič Ščedrin (1932)
 – Georges Bizet (1838–1875)

CARMEN

Kdo, koho a proč zabíjí...?

Choreografie: Jiří Pokorný

Dramaturgická spolupráce: Václav Janeček

Hudební aranžmá: Davidson Jaconello

Premiéry 12. a 14. května 2022

v Divadle Jiřího Myrona

Balet NDM je na Facebooku:
 Balet Národního divadla moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
 baletndm

KORZÁR – v popředí Rita Pires (La-Mort-Rouge/Medora),
 Koki Nishioka (Kapitán Le Foi)
 Foto Sergei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (BŘEZEN – DUBEN 2022)

Léo Delibes
COPPELIA

Choreografie: Giorgio Madia
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Maroš Potokár
1. 3. (18.30), 3. 3. (18.30)

**RODINNÉ
VSTUPNÉ**

Alva Noto & Rjúiči Sakamoto
– Jóhann Jóhannsson – Gioacchino Rossini
ROSSINIHO KARTY
Choreografie: Juanjo Arqués (*Následky*),
Mauro Bigonzetti (*Rossiniho karty*)
29. 3. (18.30)

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

Adolphe-Charles Adam – Joris Barcaroli
KORZÁR
Choreografie: Michel Bejar
Hudební nastudování: Jiří Habart
Dirigent: Sébastien Thomas Bagnoud
/ Jiří Habart
17. 3. (18.30), 18. 3. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážení diváci,

komický balet *Coppélia* se znovu vrací na repertoár baletu! Emancipovaná a rozverná Svanilda Brittany Catalinas Haws tak opět bude mít hlavní slovo.

Od posledního uvedení baletu uplynul rok a půl, což pro soubor baletu znamená znovu nastudovat každý krok. Věřím, že nové nastudování (pokud nás covid nezastaví) je příslibem povznášejícího zážitku pro každého baletního diváka, který očekává krásnou původní partituru Léa Delibese, vtip a humor. Bohužel tento

balet neměl šanci zatím zažít více repríz z důvodu lockdownu a dlouhotrvající nemožnosti hrát a přes vynikající recenze nedostal příležitost na sebe více upozornit.

Nenechte si proto ujít *Coppélii* Giorgia Madii – navýsost muzikálního choreografa a režiséra, jenž dokonale ovládá akademickou taneční techniku a nebojí se ji nabourávat groteskními gesty a akrobatickými prvky.

Lenka Dřimalová
šéfka baletu NDM

Komický balet COPPELIA hrajeme v bloku 26. a 27. února a 1. a 3. března 2022! Na fotce Adrienn Tiszai (Coppélia) a Brittany Catalinas Haws (Svanilda)
Foto Sergei Gherciu

PŘIPRAVUJEME

BALETNÍ CARMEN: VÁŠNIVÁ, SEBEVĚDOMÁ A BEZ VÝHRAD MILUJÍCÍ!

Foto Loes Schakenbos

Choreografie **Jiří Pokorný**
Dramaturgická spolupráce **Václav Janeček**
Scéna a světelný design **Loes Schakenbos**
Kostýmy **Marek Cpin**
Hudba **Georges Bizet, Rodion Konstantinovič Ščedrin**
Hudební aranžmá **Davidson Jaconello**
Asistentka choreografa **Nataša Novotná**
Světelná realizace **Tomáš Morávek**

**Premiéry 12. a 14. května 2022
v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona**

**Hra světla a stínů v nás samotných
na jevišti Divadla Jiřího Myrona**

Příběh Carmen, která zaplatí životem ve chvíli, kdy si uvědomí, že jediný, koho

miluje, je její... vrah. Není snad člověka, který by jej neznal. Zasluhu na tom má především slavná opera Georgese Bizeta z roku 1875 s librettem Henriho Meilhaca a Ludovica Halévyho napsaným podle novely spisovatele Prospera Mériméa.

Ruský skladatel Rodion Ščedrin na požádání své ženy, primabaleríny moskevského Velkého divadla Maji Plisecké, zkomponoval balet s názvem *Carmen suita* v roce 1967. Dalo by se říci, že vznikl jako výsledek snahy skladatele vyhovět přání manželky, která pojala neodolatelnou touhu ztvárnit postavu Carmen v choreografii kubánského choreografa Alberta Alonsa. Ščedrinova hudba byla převzatá z Bizetovy opery *Carmen* a upravená pro smyčce a bicí nástroje, čímž skladatel dosáhl svěžího moderního zvukového zabarvení. Plisecká odtančila asi 350 repríz tohoto

baletu a *Carmen suita* ještě mnoho let poté putovala po celém světě, byla interpretována na jevišti, v koncertní podobě, vysílala se v rozhlase téměř každý den.

Jednoaktový balet vybral baletní soubor NDM pro letošní jarní premiéru. Ke spolupráci už podruhé přizval mladého českého choreografa Jiřího Pokorného. „Diváci znají jeho dílo Útěk obra, které bylo součástí inscenace Vzlety a pády (premiéra v listopadu 2018). Chtěli jsme uvést dílo klasické a známé, ale zároveň dát divákovi něco nového, jiného. Jiří Pokorný byl naší jasnou volbou,“ řekla šéfka baletu NDM Lenka Dřimalová. „Náš příběh se odehrává v prostředí současných diskoték, nočních klubů a ve městě, jaké zná každý z nás. Vypráví o lásce, žárlivosti, falešném přátelství, intrikách,“ doplnila Lenka Dřimalová.

Jaká je naše hlavní hrdinka? „Tvoříme Carmen sebevědomou, bez výhrad (a polyamorně!) milující, velmi důvěřivou (protože ona sama je bezelstná, otevřená a velmi upřímná). Dívku, která je doma v nočním klubu, kam často zajde i dnešní mládež,“ přiblížil Jiří Pokorný. „Mně se na postavě Carmen především líbí to, jakým způsobem miluje – netradičně, pokrokově. Je sice krutá, ale neumí nenávidět. Je volná, nespoutaná a bojuje za svou ženskost a svobodu. Naše Carmen je ale také uzavřená v aréně vlastního života, zápasí v ní s osudem, stále lavíruje na hraně života a smrti,“ pokračuje choreograf. Už v prosinci při prvních zkouškách vybral Jiří Pokorný jednu z představitelů titulní role: Carmen bude tančit Natalia Adamska. V těchto týdnech běží zkoušky a již jsou obsazeny nejen její alternace, ale také další role.

Carmen – Don José – Lady M

V baletu *Carmen suita* je příběh koncentrován na hlavní trojúhelník vztahů

Jiří Pokorný při zkoušení choreografie ÚTĚK OBRA
Foto Martin Straka

Natalia Adamska (Carmen)
Foto Loes Schakenbos

Carmen – Don José – Escamillo. Zápletka v baletu Jiřího Pokorného se točí kolem vztahového trojúhelníku **Carmen – Don José – Lady M.**

„Zcela zásadní roli v příběhu hraje přítelkyně Carmen. Je to Lady M, která se staví do role kamarádky a rádkyně, ale přitom je to pěkná mrcha – právě ona žárlí, závidí a intrikuje. Zneužívá důvěry milenců a manipulativně dovede Carmen a Josého k závěrečné tragédii,“ doplnil Jiří Pokorný, který se inspiroval vedlejší postavou Micaely z libreta operního zpracování, kde je Micaela trpělivě milující bytostí. Například v choreografii světově známého tvůrce Matse Eka je Micaela nazývána dívkou „M“ a je předobrazem smrti...

„Milence Carmen Dona Josého poznáme jako zajatce svého vlastního já, muže žárlivého, který si málo věří, je

jakýmsi polapeným zvířetem, které odmítá opustit klec předsudků a pudů a nakonec ztratí kontrolu nad svými emocemi,“ popsal Jiří Pokorný.

A protože jde o příběh převedený do taneční podoby, pracuje i naše inscenace hodně se scénickými prvky, světlý a spoustou symbolů tak, aby si divák odnesl silný vizuální zážitek. Jasnou představu choreografa podtrhne i scéna a světelný design Loes Schakenbos. S Jiřím Pokorným spolupracuje tato holandská světelná designérka často. „*Moje scénografie v kombinaci se světlem má ukázat mnoho různých stránek nás samotných, charakterových vlastností, které v sobě máme. Bude však opravdu záležet na divákovi, co si pod tím představí, jak to bude vnímat,*“ napověděla. Snad můžeme prozradit, že se diváci mohou těšit na hru

stínů a světla a také na překvapivé proměny postav a jejich charakterů.

V inscenaci současného baletu **Carmen** tvoří základní hudební doprovod Bizetova i Ščedrinova hudba. Hudební aranžmá a finální soundtrack taneční inscenace vytvoří holandský zvukový designér **Davidson Jaconello**.

Kostýmním výtvarníkem inscenace je **Marek Cpin**, který byl třikrát nominovaný na Cenu Alfréda Radoka za nejlepší scénografii a na Českého lva za nejlepší kostýmy. Loňskou nominaci na Cenu české divadelní kritiky za *Požitkáře* proměnil ve vítězství.

Dramaturgické spolupráce se ujal **Václav Janeček**, bývalý dramaturg Laterny magiky, který spolupracoval na kontinuální dramaturgii Baletu Národního divadla v Praze. (swi, ld)

Světelná designérka Loes Schakenbos
Foto Jiří Kylián

Loes Schakenbos při focení plakátu CARMEN
Foto Lucie Maceczková

ROZHOVOR

ALICE KVASNICOVÁ

Vždycky jsem byla ráda na jevišti

Jako Myrtha v baletu GISELLE (1975)
Foto František Krasl

V pondělí 18. dubna popřejeme k 80. narozeninám emeritní sólistce baletu NDM **Alici Kvasnicové**, jejíž věrnost ostravskému divadlu trvá již neuvěřitelných šedesát let. V roce 1962 přijala své osudové angažmá v tehdejším Státním divadle v Ostravě. Během tří desítek sezón zde odtančila celou řadu rolí a spolupracovala s mnoha tanečními partnery a choreografy.

Za své jevištní výkony byla oceněna tehdejšími státními a divadelními uznáními, mj. vyznamenáním Za vynikající práci za 25 let umělecké činnosti a Cenou Českého literárního fondu.

Posledních dvacet let se s ní mohou potkávat diváci ve foyeru a hledišti Divadla Jiřího Myrona, kde působí jako součást hledištního personálu.

Neutuchající energie, přisnost k sobě i k ostatním, obrovská píle, ale také sarkastický humor charakterizují naši jubilantku.

Vzhledem k tomu, že se známe již mnoho let a tykáme si, tak i přes tento slavnostní okamžik u tykání zůstaneme. Takový bilanční rozhovor obvykle začíná dětstvím, tak abychom nevybočovali – kdy v tobě začala kličít touha se projevovat tancem?

Už od první třídy jsem začala s krasobruslením, kam mě rodiče přihlásili. To mě velmi bavilo, byla jsem pilná, a jak už jsem zvládala složitější prvky, tak jsem se dostala do dětské revue, kde choreografii vytvářela Máša Cvejičová, tehdejší šéfka brněnské Reduty. Ta ale usoudila, že mám

„ruce toporné jako pahýly“, a doporučila matce, aby mě přihlásila do baletní školy Iva Váni Psoty, šéfa a choreografa tehdejšího Státního divadla Brno (SDB). Tancování se mi tak zalíbilo, že jsem krasobruslení později opustila a věnovala se naplno baletu. Velkým povzbuzením pro mě bylo, že jsem mohla ve svých deseti letech účinkovat v mnoha představeních baletu SDB. Když jsem ukončila základní školu, podala jsem si přihlášku na konzervatoř a byla přijata.

Ze studií na brněnské konzervatoři jsi předčasně odešla, abys už mohla konečně stát na jevišti, a tak ses ocitla na čtyři sezóny v Opavě u choreografky Hanky Machové. Jaké tam byly tvé první profesionální krůčky?

Hanka Machová měla s námi mladými velkou trpělivost, byla vstřícná, ale vždycky si prosadila svou představu. Její zásluhou vládla v souboru tvůrčí a kamarádká atmosféra. Začínala jsem v původní premiéře baletu *Nová Odyssea* rolemi, které byly hodně založené na hereckém výrazu. Všechno bylo pro mě nové – současná hudba Viktora Brunse, choreografický styl i pohybový slovník. Pokračovala jsem titulní rolí v Novákově *Nikotině* a Donnou Annou v Kašíkově baletu *Don Juan*.

Proč jsi pak nepokračovala v angažmá ve svém rodném Brně, ale šla jsi z Opavy do necelých 40 km vzdálené Ostravy? V tehdejším Státním divadle v Ostravě (SDO) jsi v podstatě prožila celou svou uměleckou kariéru (celkem 67 inscenací, z toho 43 baletů) za vedení dvou šéfů a choreografů – Emericha Gabzdyla a Alberta Janíčka. Jací byli choreografové, se můžeme dočíst v různých článcích a recenzích. Ale jak bys je charakterizovala po lidské stránce?

V opavském angažmá jsem se naučila žít sama a už se mi nechtělo vracet se k bydlení s rodiči v Brně. V Ostravě byl dobrý kolektiv, ve kterém jsem se cítila příjemně, a ani jsem neměla touhu jít jinam. Mistr Gabzdyl byl milý, starostlivý, empatický a uměl s námi komunikovat. Albert Janíček byl kamarádký a byl také mým občasným partnerem (např. *Šťastná sedma*, *Bachčisarajská fontána*, *Popelka*). Ale nejčastěji jsem vytvářela pár se všestranným a spolehlivým Richardem Böhmem.

Určitým oživením repertoáru jistě byly balety choreografa Pavla Šmoka, který působil v SDO v letech 1961–1964. Dostala jsi i u něj nějakou zajímavou příležitost ke spolupráci?

Šmok přinesl do souboru nový, svěží vítr a současnější styl. V *Čarodějně lásce*

FRANÇOIS VILLON (1976) – Alice Kvasnicová (Kateřina)
a Richard Böhm (François Villon)
Foto František Krasl

SYLFIDY (1979) – s Richardem Böhem
Foto František Krasl

jsem tančila Ohnivý tanec, v *Závratí* Bianku a později Desdemonu. *Milostná píseň* byla celá na jevištní točně, takže jsme ji mohli zkoušet jen v noci, kdy bylo jeviště prázdné. V *Rossinianě* jsem měla svou první komickou roli a bylo milé, že se diváci celým tímto baletem nesmírně bavili.

Tančila jsi role v klasickém repertoáru (např. Šeříková vila a Carabos v Čajkovského Spící krasavici, Myrtha v Giselle, Coppélia v Delibesově baletu), ale jak jsem měl možnost tě poznat, zajisté jsi dávala přednost postavám, ve kterých jsi mohla uplatnit svůj talent a cit pro dramatický výraz (Kleopatra v Antoniově a Kleopatře, Zobejda v baletu Šeherezáda a Tolgonaj v Moldobasanovově Matčině poli). Která z nich byla ta „srdcová“?

Všechny! Protože jsem byla ráda na jevišti. Já jsem nikdy o žádné roli nesnila, byla jsem vděčná za všechny role, do kterých jsem byla obsazená. Zvláště za ty, kde bylo co hrát. A na ty já měla štěstí.

Mé vzpomínky se také váží ke dvěma inscenacím Griegova Peera Gynta (choreografů Alexandra Lemberga, 1973, a Alberta Janička, 1987). V jedné jsi představovala Ženu v zeleném a v pozdější Āse, matku Peera Gynta. Jak odlišně jsi přistupovala ke ztvárnění dvou různých charakterů rolí?

S první rolí jsem neměla problém, byla celá založena na klasické technice a cítila jsem se v ní dobře. Role matky byla náročnější, obsahovala velké věkové rozpětí a byla celá postavena na herecké akci.

I po odchodu ze scény jsi zůstala v divadle. Nejprve jako asistentka choreografie a později ses přesunula do reprezentačních prostor divadla jako součást hledištního personálu, kde dodnes působíš. Přináší ti ten kontakt s divadlem stále radost?

Jsem ráda, že jsem divadlo tak zcela neopustila a alespoň takto se mohu zúčastnit dění v něm. Jsem stále v kontaktu se svými bývalými kolegy i současnými umělci, ale i se spokojenými diváky. Výhodou je, že mám možnost vidět celý repertoár.

Na závěr mi dovoľ, abych ti jménem Národního divadla moravskoslezského, jeho baletního souboru, diváků-pamětníků i jménem svým poděkoval za výraznou uměleckou činnost v ostravském baletu, jehož jsi byla dlouholetou významnou interpretační osobností, i za celoživotní věrnost Národnímu divadlu moravskoslezskému. Zároveň ti přeji do dalších let pevné zdraví, radost a pohodu v osobním životě!

Zdeněk Prokeš,
choreograf Státního divadla v Ostravě
1979–1983

NOTRE DAME DE PARIS (1981) – zleva Richard Böhm (Claude Frollo), Libuše Kuklová (Esmeralda), Pavel Rozehnal (Phoebus de Châteaupers) a Alice Kvasnicová (Fleur de Lys)
Foto František Krasl

ROZHOVOR

Arianna Marchiori a Solieh Samudio jsou od sezóny 2021/2022 novými sólisty baletu NDM, diváci je na jevišti spolu poprvé viděli jako Kitri a Basila v baletu DON QUIJOTE vloni před Vánoci
Foto Serghei Gherciu

ARIANNA MARCHIORI a SOLIEH SAMUDIO Noví sólisté baletu NDM

Arianna pochází z Itálie a má za sebou angažmá i zkušenosti po celém světě. Tanec studovala například v americkém Bostonu. V roce 2020 se stala sólistkou baletu Teater Vanemuine v Estonsku. S tímto souborem měla příležitost vystupovat v Staatsballett Berlin, v čínském souboru Beijing Dance Theater a v pražském Národním divadle v roli Královny Mab v baletu Petra Zusky *Romeo a Julie*. Letos v lednu hostovala v Plzni v roli Kitri v tamním nastudování baletu *Don Quijote*. U nás ji můžete vidět také jako korzáru La-Mort Rouge/Medoru v baletu *Korzář* nebo jako Svanildu a Olympii v baletu *Coppélia*.

Solieh je původem Mexičan, má za sebou vzdělání i angažmá (včetně pozice prvního sólisty baletu) v Panamě nebo zkušenost sólisty ve Státním divadle opery a baletu v Tbilisi v Gruzii. Tančil hlavní role klasického repertoáru v baletch *Don Quijote*, *Korzář*, *Bajadéra* nebo *Louskáček*. Solieha jste mohli vidět v roli Lankedema v našem *Korzářovi*, v *Mahlerových vzpomínkách* a uvidíte jej v *Coppélii* v roli Nadporučíka.

Arianna a Solieh jsou temperamentní, vášniví a v rozhovorech velmi otevření a povídaví, jsou optimističtí, hodně se smějí. Využili jsme přestávky při jednom předvánočním tréninku na baletním sále Divadla Antonína Dvořáka a položili jim oběma pár otázek. Seznamte se...

Soliehu, jak se temperamentní tanečník z prostředí Latinské Ameriky ocitne u nás v srdci Evropy?

Solieh: No... V Panamě si celkem dost vyděláte, to je fakt, ale já chtěl prostě zkusit něco nového. Pracoval jsem tam už 10 let a bylo to pořád stejné. V té době se navíc zavřela divadla a těžko jsem se mohl profesionálně posunout. Takže jsem logicky využil příležitosti, věděl jsem, že chci jinam. Do Česka – do Ostravy – se mi navíc podařilo získat celkem bez problémů vízum. Angažmá mimo Panamu mám teprve podruhé. Poprvé to bylo v divadle v Tbilisi, tenkrát mi bylo okolo pětadvaceti, ale popravdě, nebylo to úplně ono, oni jsou tam takoví ortodoxní. *(Smích)*

Ortodoxní v čem? Ortodoxní v baletu?

Solieh: Ve všem, nejen v baletu. Myslím si, že je velmi důležité najít si správné místo a vybrat si správné vzdělání. V Panamě žijí tanečníci v celkem zvláštním, náročném, a možná až toxicky konkurenčním prostředí. Ano, i tady v souboru částečně cítím rivalitu, ale přesto se mi tu dostává tolik podpory od ostatních kolegů! To je nezvyklé, ale fajn.

Arianna: Pro mě osobně znamená ostravské angažmá neskutečnou zkušenost. Byla jsem donucena vystoupit ze své komfortní zóny, ale v dobrém slova smyslu. Ze souboru, kde jsem tančila předtím, jsem odešla, protože všechno po čase začalo být příliš jednoduché,

jednotvárné, což mě vlastně děsí. S tím se dá smířit, ale zároveň je těžké dokázat se posunout dál. A teď se cítím dobře tady. Prožila jsem určité dobrodružství, stala jsem se úplně někým jiným, než ve skutečnosti jsem, ale všechno si to od začátku užívám. Je moc fajn mít práci, kde se můžete vyvíjet v mnoha směrech. Navíc tady se celkem střídá repertoár, je to vlastně kombinace všeho, a tak máme šanci si zkusit úplně všechno. Moje dosavadní zkušenost je zatím ta, že ať už jsem byla kdekoli, střídali se choreografové, ale styl byl vlastně pořád stejný. Tady to tak není.

Máte rádi, když můžete být při zkouškách kreativní, anebo se raději řídíte tím, co říká choreograf?

Arianna: Určitě mám ráda, když mě někdo vede a říká, co dělat, protože takový způsob práce mi jde lépe. Ale když dostanu více prostoru ke kreativě, je to pro mě super výzva. Nedávno jsme měli takový malý workshop s Jiřím Pokorným k premiéře *Carmen* *(Jiří Pokorný je autorem choreografie baletní novinky Carmen, premiéra bude letos v květnu – pozn. aut.)* a pro mě bylo velmi zajímavé vystoupit ze své komfortní zóny. Je fajn umět dělat obojí, protože v prvním případě se můžete pohodlně zaměřit na detaily, ale ten druhý přístup mi dá velkou šanci hodně vyrůst.

Solieh: Naprostý souhlas.

Jak se oba těšíte na jarní premiéru Carmen? Už máte svou roli?

Arianna: Těším se, i když jsem toho o své roli ještě moc nezjistila. Kromě díla samotného (které bude samozřejmě super!) musím uznat, že Jiří Pokorný je neuvěřitelný! Strávili jsme spolu na konci roku 2021 zatím jen dva týdny a způsob, jakým zkoušel, byl naprosto úžasný. On je tak pokorný (*smích*), přesný, věnuje se každému, je nám všem nápomocný. Mile mě překvapilo, až šokovalo, jak je skvělý, navzdory tomu, jak velké jméno a renomé má.

Kírti v Donu Quijotovi byla pro vás nová role. Můžete nám o ní něco říct?

Arianna: Oblíbila jsem si ji. Je taková hravá. Baví mě, jak se ta postava během představení vyvíjí. Na začátku je hubatá, naivní, pak je vážná, vyspělá a elegantní, což lze poznat z toho, jak tančí a jak vstupuje na jeviště. Bavilo mě poznávat ji skrze detaily, které jsme probírali s baletními mistry, a současně je to pro mě výzva: Je to role fyzicky náročná. Zároveň jsem moc ráda, že tančím se Soliehem. Jsme dobře propojeni. Zrovna jsem mu říkala, jaký cítím rozdíl oproti našim začátkům. A taky máme ohromné štěstí na baletní mistry, takže je celý ten zkouškový proces moc fajn a těším se, až budeme hrát *Donu Quijota* na jevišti. Myslím, že *Don Quijote* je veselý balet.

Sice se Solieh dost natančí, ale kdybychom za sebou neměli celý soubor, tak by to nebylo ono. Když jsme měli první zkoušku s ostatními, najednou to bylo všechno úplně jiné, protože cítíte všechnu tu energii a nadšení, které nás nakopává a ovlivňuje, a to právě dělá ten balet tak krásným.

Není ale lehké hrát Dona Quijota na malém jevišti Divadla Antonína Dvořáka!

Solieh: Ano. Divadlo Antonína Dvořáka je takové střední, Divadlo Jiřího Myrona

je o něco větší. I v Gruzii jsou tak velká jeviště, jako má Bolšoj těatr (*Velké divadlo v Moskvě – pozn. aut.*), dá se tam v pohodě skákat, tady se ale musíme kontrolovat. Tady mi baletní mistr vždycky říká, že nejsme ve Velkém divadle. (*Smích*)
Arianna: Ano, je to trochu výzva, ale myslím, že tohle divadlo (DAD) je nádherné a v takových já velmi ráda tančím, protože mám ráda staré věci. Starší divadla mám radši než moderní – pro jejich atmosféru. Ta moderní mi spíše připomínají kina.

(swi)

TANEČNÍ AKTUALITY

Pomáháme tanci růst

První internetový časopis o tanci

#nezavisle #snazorem #odborne

tanecniaktuality.cz

INZERCE

! muzikál

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2021/2022

Boris Urbánek (1961) – Jiří Krhut (1975)
– Vojtěch Štěpánek (1984)
HARPAGON JE LAKOMEC?
Prachy nejsou potřeba
Režie: Vojtěch Štěpánek
Hudební nastudování: Marek Prášil
Choreografie: Ladislav Cmorej
Světová premiéra 16. prosince 2021 v Divadle Jiřího Myrona

Andrew Lloyd Webber (1948)
– Don Black (1938)
LIP SE LOUČÍ V NEDĚLI
(Tell Me on a Sunday)
Překlad: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
Premiéra 3. června 2022 v Divadle „12“

Mel Brooks (1926)
– Thomas Meehan (1929–2017)
PRODUCENTI
Bláznivá parodie ze zákulisí příprav muzikálu
Překlad a české texty písní: Adam Novák
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
Premiéra odložena na 27. října 2022 v Divadle Jiřího Myrona

Muzikál NDM je na Facebooku:
Opereta/muzikál Národního divadla moravskoslezského

Muzikál NDM je na Instagramu:
muzikalostrava

KOČKY – členové a company souboru muzikálu
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR MUZIKÁLU (BŘEZEN – DUBEN 2022)

Stephen Dolginoff
THRILL ME (Vzruš mě!)
Překlad: Hana Nováková
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
**2. 3. (19.00), 5. 3. (19.00), 19. 4. (19.00) –
zájezd Frýdek-Místek, 27. 4. (19.00)**

Leonard Bernstein – Stephen Sondheim
– Arthur Laurents – Jerome Robbins
WEST SIDE STORY
Překlad: Jiří Josek
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Lucie Holánková
**4. 3. (18.30), 15. 3. (18.30), 9. 4. (18.30),
11. 4. (18.30), 29. 4. (18.30)**

Juraj Čiernik – Jan Vlas – Brigita Cmuntová
POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI
(z cyklu **Tajemství bludných balvanů**)
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování:
Vlastimil Ondruška
6. 3. (14.00), 6. 3. (16.30)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

Richard Taylor – Rachel Wagstaff
KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU
Překlad: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování a dirigent: Jakub Židek
24. 3. (18.30), 5. 4. (18.30), 30. 4. (18.30)

Andrew Lloyd Webber – Tim Rice
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Překlad: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ivana Hannichová
10. 3. (18.30), 14. 4. (18.30), 15. 4. (16.00)

Boris Urbánek – Jiří Krhut – Vojtěch Štěpánek
HARPAGON JE LAKOMEC?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
12. 3. (18.30), 13. 3. (15.00), 6. 4. (18.30)

Jason Robert Brown
PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)
Překlad: Tomáš Novotný
Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / David Schreiber
**16. 3. (19.00), 31. 3. (19.00), 12. 4. (19.00),
13. 4. (19.00)**

Andrew Lloyd Webber na motivy básnické sbírky
„Praktická kniha o šikovných kočkách“ T. S. Eliota
KOČKY
Překlad: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Pavel Strouhal
19. 3. (18.30), 28. 4. (18.30)

Michael Kunze – Sylvester Levay
REBECCA
Překlad: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
26. 3. (18.30), 27. 3. (16.00), 23. 4. (18.30)

Éva Pataki
EDITH A MARLENE
Překlad: Kateřina Pošová
Režie: Janusz Klimsza
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Karol Kevický / Marek Prášil
30. 3. (18.30), 21. 4. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí muzikáloví příznivci,

minulé týdny nám život v divadle tak trochu připomínal ruskou ruletu: budeme hrát – nebudeme hrát? Letošní proticovidová opatření nám sice divadla nezavřela, ale prognózy epidemiologů o únorové explozi omicronu se do slova a do písmene naplnily. Navíc jsme byli postaveni před nelehké rozhodnutí. Vzhledem k hromadnému onemocnění v souboru jsme museli odložit zkoušky muzikálu *Producenti*. Jistě jste se, stejně jako my, těšili na dubnovou premiéru tohoto skvělého broadwayského komediálního muzikálu. V tuto chvíli se již vyrábí nákladná scéna a kostýmy a herci mají za sebou korepetice hudebních čísel.

Věřím však, že Vás odložení premiéry *Producentů* od jejich návštěvy neodradí. Nové termíny premiér byly stanoveny na 27. a 29. října, tedy na počátek příští sezóny.

Přes tuto změnu však máme pro Vás připravenou skvělou nabídku. V hracím plánu máme prakticky všechny naše inscenace.

Setkat se s dobrodružnou uklízečkou Adou Harrisovou v podání skvělé Hany Fialové můžete v muzikálu KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU
Foto Martin Straka

Obzvláště bych Vás ráda pozvala na *Květiny pro paní Harrisovou* s naší skvělou Hanou Fialovou v hlavní roli. Jde nejen o českou premiéru tohoto muzikálu, ale o vůbec jeho první nastudování po světové premiéře v britském Sheffieldu. Nechci napovídat děj, ale příběh prosté Angličanky, která zatouží po luxusním modelu šatů od Diora, rozhodně nabízí řadu skvělých humorných scén a zápletek. A v neposlední řadě i velmi nápaditou hudbu. Po premiérách v říjnu 2020 čekala tato inscenace na další diváky celý rok. A měla smůlu i minulý měsíc, kdy se nám nepodařilo z personálních důvodů představení realizovat. Nenechte si tento skvělý muzikál ujít!

Na závěr bych Vám ráda poděkovala, že na náš muzikál nezapomínáte a že o jeho hraní bojíte s námi. A to i s tím, že jej musíte sledovat v rouškách a že jste neměli v minulých týdnech úplnou jistotu, že budeme skutečně hrát. Věřte, že si toho velice ceníme a že nás to zavazuje.

Gabriela Petráková
šéfka muzikálu NDM

Gabriela Petráková

ZPRÁVY Z MUZIKÁLU

OBLÍBENÉ TVÁŘE V NOVÝCH ROLÍCH

Michaela Horká (Grizabella) v muzikálu KOČKY
Foto Kristýna Junková

Divadelní provoz přináší mnoho změn. V letošní sezóně hned několik hereček rozšiřuje obsazení již uváděných inscenací a přináší vám možnost vidět známé postavy v nové interpretaci.

Michaela Horká již na ostravském jevišti zcela zdomácněla: exceluje v rolích Paní Danversové v *Rebecca*, Froziny v muzikálu *Harpagon je lakomec?* nebo Madame Colbert v *Květinách pro paní Harrisovou*. Na podzim si ale k těmto rolím přidala hned dva zásky! V inscenaci *Jesus Christ Superstar* totiž pro nemoc chyběla

představitelka Máří Magdalény – a právě Míša roli narychlo nastudovala. Diváci ji mohli zcela mimořádně vidět ve třech listopadových reprízách.

Na druhý z jejích záskoků se ale stále můžete přijít podívat. V muzikálu *Kočky* od premiéry ztvárňuje Mouru, kočku domácí. Nově si k ní však přibrala výraznou roli staré kočky Grizabelly, která mimo jiné zpívá nejslavnější píseň Vzpomínky. Poprvé se v roli představila na začátku prosince a bude se v ní objevovat nadále.

Vendulu Příhodovou si ostravští

diváci mohou pamatovat jako Vypravěčku z muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, stále se objevuje jako Máří Magdaléna v rockové opeře *Jesus Christ Superstar*. Také ona rozšíří obsazení jedné z našich již uváděných inscenací. Od dubna se na ni můžete těšit v roli Catherine Hiatt v titulu *Pět let zpět (The Last Five Years)*. Muzikál pro dva herce o příběhu jedné lásky uvádíme v komorním Divadle „12“, kde je publikum s herci v nejužším kontaktu. Věříme, že setkání s další výraznou osobností muzikálové scény bude stát za to. (hn)

Michaela Horká (Máří Magdaléna) v rockové opeře JESUS CHRIST SUPERSTAR
Foto Martin Straka

Vendula Příhodová jako Máří Magdaléna s Lukášem Vlčkem (Ježíš Kristus) v rockové opeře JESUS CHRIST SUPERSTAR
Foto Martin Popelář

LUKÁŠ VLČEK

Tenhle rok je pro mě rokem největších změn

Foto Martin Kusyn

S novým rokem přichází do našeho souboru i nová herecká posila. I když – v tomto případě je výraz „nová“ trochu zavádějící. Pravidelní diváci totiž **Lukáše Vlčka** znají velmi dobře. A těm pozornějším nejspíš neušly ani důvody jeho velké životní změny. Dlouholetá členka našeho souboru Martina Šnytová je totiž už poměrně dlouho Martina Vlčková.

A jak takový přesun mezi dvěma divadly, a co víc – mezi dvěma krajskými městy – vypadá, jsme s Lukášem probírali na jeho pravidelné cestě mezi Ostravou a Brnem.

Lukáši, odkud a kam jedeš?

Zrovna jedu od své půvabné ženy z Ostravy do Brna. Předevčím jsem jel pro změnu z Brna do Ostravy a takhle to teď u mě vypadá zhruba třikrát do týdne. Je to poměrně únavné, na druhou stranu mám v autě spoustu času na sebe, takže se pro mě stává auto jakousi mojí kancelář. Vyřídím spoustu termínů, poslouchám pracovní nahrávky, zpívám, učím se písničky... Když se to vezme kolem a kolem – na to, jak vyčerpávající to je, se vlastně jedná o docela praktickou záležitost.

Takže se dá říct, že tvé auto je tvá kancelář, sekretářka i zkušebna zároveň?

Ano. Zkoušel jsem si za volantem i opakovat choreografie, ale to se nakonec neukázalo jako dobrý nápad...

Rozumím. Souhlasíš se slavným rčením „Cherchez la femme...“?

V mém životě se tohle motto momentálně velmi potvrzuje. Žena mě přivedla do Ostravy z Brna, z angažmá do angažmá... Tenhle rok je pro mě vlastně rokem největších změn, které mě kdy v životě potkaly. Mění se mi místo, kde budu žít, měním práci – být jen geograficky. S NDM spolupracuji již dvanáctou sezónu – nejdu tedy nikam do neznáma. Stěhujeme se... a nejkrásnější

ze všech událostí je samozřejmě fakt, že čekáme potomka. Takže je to rok změn a já jen doufám, že je všechny budu zvládat, stíhat a vnímat co nejlépe.

Zmínil jsi, že nepřicházíš do nového kolektivu. Řekl bych, že nejen v Brně, ale i tady v Ostravě už jsi za ty roky jako doma, takže je to spíš jen administrativní záležitost. Nebo to bereš jinak? Znamená pro tebe změna angažmá něco víc než jen podepisování papírů s jinou hlavičkou?

Máš pravdu, že v Ostravě se pohybuji dlouhou dobu. Mám zde přátele, kamarády, kolegy, ale je pravda, že brněnské angažmá, to je neskutečných 22 let života... A to je sakra dlouhá doba! Takže změnit angažmá, být členem jiného souboru, je pro mě ne-li posvátná, tak minimálně zásadní událost. Obrovská změna. Za zásadní tedy považuji především změnu geografickou, protože náplň povolání zůstává naštěstí stejná. V Brně mám stále ještě podstatně víc přátel, hluboké zázemí, zkrátka všechno to, co má Martinka tady v Ostravě. Takže tu změnu беру mimo jiné i jako otevřenou náruč pro nové zážitky.

Uprostřed v roli Ježíše Krista v rockové opeře JESUS CHRIST SUPERSTAR (2016)
Foto Martin Popelář

Když se zastavíme u tvého působení v Městském divadle Brno, máš spočítáno, kolik jsi za tu dobu nastudoval premiér?

To netuším. Tipuji třicet, třicet pět...

Je jich šedesát.

Šedesát?! No vidíš to... Tak to jen potvrzuje, jak značná část života to je, jak velký kus práce. Přiznávám, že ta změna není úplně jednoduchá, ale беру to tak, že když jsem po dobu působení v Brně pravidelně hrál v Ostravě, tak ani v Brně se mi nezavrou dveře úplně a objeví se třeba nějaké občasné hostování. Minimálně mě čeká dohrávání stávajících titulů, takže ta změna nebude tak fatální.

Shodou okolností jsem byl u toho, když jsi před těmi mnoha lety vystoupil z auta a poprvé vkročil na ostravský chodník před Divadlem Jiřího Myrona...

Přesně tak! Já na něj vlastně vkročil díky tobě!

Neřekl bych díky mně, ale spíš se mnou... No jak myslíš.

Každopádně je mi líto, že neumím cestovat v čase, protože bych si opravdu přál vidět tvůj výraz, když bych ti tenkrát řekl: „Tak tady, kamaráde, za pár let založíš rodinu...!“

Opravdu si nedokážu představit, jak bych reagoval. Nicméně nedávno jsme s Maru vzpomínali na to, že jsme se potkali opravdu hned ten první den na konkurzu na muzikál *Marguerite*. Připomněla mi, že jsme si tam docela dlouho povídali, takže si pamatujeme okamžik, kdy jsme se poprvé viděli a poznali.

Váš první vzájemný pohled. To je krásné! Ano, je.

Nicméně od toho prvního pohledu k první puse uběhlo poměrně mnoho let...

No, vzhledem k tomu, že jsme za tu dobu téměř v každé druhé inscenaci hráli manželský pár, tak i těch polibků pár bylo. Ale k té první, privátní, jak to říct...

Nehrané...?

... ano – k té nehrané puse jsme se dostali až po jedenácti letech.

Těch párů, které jste spolu odehráli, bylo opravdu mnoho. Nevím, jak jinak už vám vedení divadla mělo naznačit, že se máte dát dohromady... Nicméně když se vrátíme k tomu cestování, myslím, že už jsi docela dobře poznal nejen Ostravu, ale i dálnici mezi Ostravou a Brnem. Jsi rád, že tohle věčné dojíždění bude pozvolna ustupovat?

Pravda, toho cestování je teď opravdu nad hlavu... Nedávno jsem absolvoval oprašovací zkoušky na bratislavské *Bídnyky*, do toho začaly korepetice na ostravské *Producenty*, do toho máme před brněnskou premiérou muzikálu *Sněhurka a já*, do toho řeším stavbu domu a především jezdím co nejčastěji za Martinkou, která je v šestém měsíci těhotenství... Ale když řídím v noč-

Lukáš Vlček (Lord Evelyn Oakleigh), Martina Vlčková (Reno Sweeney) v muzikálu DÉJ SE CO DÉJ (Anything Goes) (2019)
Foto Martin Popelář

ních hodinách, zvykl jsem si poslouchat audioknihy, například Sherlocka Holmese s báječným Viktorem Preissem, nebo povídky Karla Čapka. Díky tomu zvládám i dlouhé noční přesuny.

A kdy si budeš audioknihy pouštět, až nebudeš dojíždět?

Je pravda, že když si pustím cokoliv doma, tak mě Martinka poněkud krotí, protože je teď na veškeré zvuky trochu citlivější. Ale před pár dny jsme hráli *Ježíše* (muzikál *Jesus Christ Superstar* – pozn. red.), a když jsem zavřel asi troje dveře utěsněné dekou, tak jsem i dostal povolení se rozezpívat...

Naznačil jsi, že budete stavět dům. Pamatuji si, že jste vyhlíželi vhodný pozemek. Předpokládám tedy, že už máte dávno vyhlédnuto...

Ano. Stavíme dům na Slezské Ostravě. Zvolili jsme tohle místo proto, abychom to měli co nejbližší do divadla. Když jsme se tenkrát rozhodovali, bylo mou podmínkou

bydlení za městem, ideálně někde na vesnici – Klimkovice, Čeladná... Ale zvítězila praktická stránka. Pro divadelní provoz je přeci jen daleko výhodnější, když se dá do divadla dojet i pěšky.

Pravda, Čeladná je trochu z ruky. I když svatbu jste tam měli krásnou!

Ano, ale museli bychom dojíždět autem zhruba stejnou dobu, za jakou to teď zvládneme pěšky. Navíc má žena tvrdí – i když si to zatím moc nedokážu představit – že do divadla bude jezdit na kole!

Vzpomínám si, že když jsem s Martinou zhruba před dvěma lety dělal rozhovor, o koupi kola se zmiňovala. Takže tato vaše společná vášně pokračuje?

No... Kola máme... A tím bych toto téma asi uzavřel.

Dobře. Pojdme uzavřít celý rozhovor. Kolik kilometrů ti ještě zbývá?

Už jsem v Brně. V jedné krásné zácpě. Za celou hodinku mám nástup v divadle na jednu z posledních generálek před premiérou.

A po generálce, předpokládám, zase jedeš zpátky do Ostravy...

Dnes ne. Tenhle týden si dopřeju pár dní v kuse na jednom místě. Po brněnské premiéře ihned navazuju zahajovací zkoušku v Ostravě. Jak se říká: Show must go on!

Když jsme tedy u těch cest – já ti k té nové, ostravské cestě přeju jen to dobré, aby to byla cesta bez překážek a zbytečně ostrých zatáček.

Děkuju – a na tu novou cestu plnou výzev a divadelních zážitků se nesmírně těším! (tn)

Jako Armand s Hanou Fialovou v titulní roli muzikálu MARGUERITE (2010)
Foto Radovan Štátný

Hana Fialová (Edith Piaf), Ilona Piskořová (Momone)
Foto Martin Straka

EDITH A MARLENE PŘED KAMEROU

Ve dnech 20. a 21. prosince 2021 proběhlo ve spolupráci s Českou televizí a s finanční podporou Moravskoslezského kraje natáčení *Edith a Marlene*. S oblíbenou inscenací, kterou čeká v květnu premiéra, se tak budete moci setkat také na svých televizních obrazovkách! (hn)

Na práci před kamerou herce připravil režisér inscenace Janusz Klmsza
Foto Adam Živný

Hana Fialová šetří síly před dalším záběrem
Foto Adam Živný

Režisér Klmsza neúnavně pracoval i v ojedinelé pauze
Foto Martin Straka

Eva Zbrožková jako Marlene Dietrich čeká za kulisou, připravena na první výstup hry
Foto Adam Živný

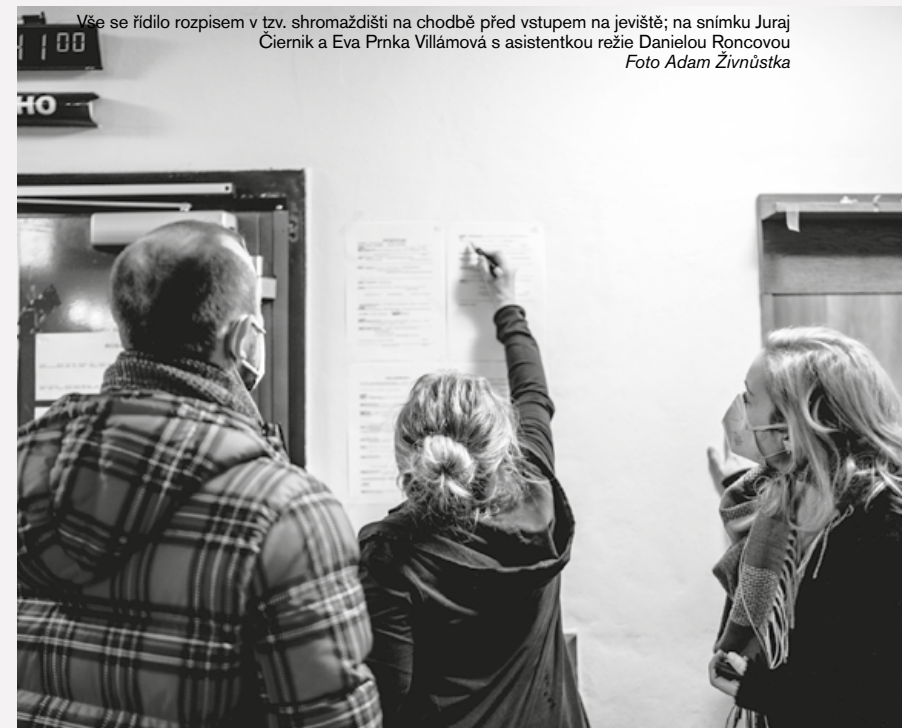
Celé zákulisí bylo během intenzivního dvoudenního natáčení v pohotovosti; na snímku Hana Fialová s mistrovou vládkyní Renátou Školoutovou
Foto Adam Živný

Dvůr Divadla Jiřího Myrona obsadily vozy České televize
Foto Adam Živný

Vše se řídilo rozpisem v tzv. shromaždišti na chodbě před vstupem na jeviště; na snímku Juraj Čiernik a Eva Prnka Villámová s asistentkou režie Danielou Roncovou
Foto Adam Živný

Režisérka televizního záznamu Petra Všelichová se střiháčem Jaromírem Vaškem vše sledovali a řídili z přenosového vozu
Foto Martin Straka

Natáčení proběhlo bez diváků, s kamerami na jevišti a v přední části hlediště Divadla Jiřího Myrona; o co nejjednodušší běh složitého aparátu se postarala asistentka režie Daniela Roncová
Foto Adam Živný

Dirigoval Marek Prášil, který má na svém kontě hudební nastudování inscenace
Foto Adam Živný

I tentokrát došlo na děkovačku – i když jen pro televizní kamery
Foto Martin Straka

Andrew Lloyd Webber (1948) – Don Black (1938)

LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI (Tell Me on a Sunday)

Foto Martin Straka

ZPRÁVY Z MUZIKÁLU

STEPHEN SONDHEIM Legenda amerického muzikálu

Na konci listopadu minulého roku zemřel ve věku 91 let broadwayský skladatel a textař Stephen Sondheim. U nás je známý především jako autor písňových textů k muzikálu *West Side Story*. To je ovšem pouze malá část toho, co tato muzikálová legenda dokázala.

Sondheim se narodil v roce 1930. K muzikálu se dostal vlastně náhodou: tatínkem jeho kamaráda byl nejvýznamnější libretista a textař své doby Oscar Hammerstein II. Sondheim se díky němu dostal do světa muzikálu a toužil se vydat v jeho stopách. A hned po prvních autorských pokusech se mu dostalo příležitosti spolupracovat s další zásadní osobností, skladatelem Leonardem Bernsteinem, když byl osloven, aby napsal texty pro právě vznikající muzikál *West Side*

Story. Sondheimovi bylo v té době 26 let. Přestože chtěl sám skládat, nikoli pouze psát texty, nabídku přijal – a *West Side Story* je dnes s jeho nadčasovými texty neodmyslitelně spojena.

Stephen Sondheim ovšem nevycházel pouze z inspirace těchto velikánů; sám posunul muzikálový žánr o krok dále. S největší inovací přišel v 70. letech ve spolupráci s také již zesnulým, zřejmě nejvýznamnějším muzikálovým režisérem a producentem Haroldem Princem. Společně přivedli na svět žánr, který později kritika označila jako tzv. koncepční muzikál. Jedná se o muzikály se silným tématem či myšlenkou, ve kterých je zpravidla narušen tradiční způsob vyprávění děje, pracuje se s moderním psychologickým i formálním výrazem: se střihem, montáží, případně časovými skoky,

Poslední muzikálovou premiérou sezóny se stane 3. června 2022 monodrama *Líp se loučí v neděli*. Hana Fialová se v něm poprvé představí na scéně komorního Divadla „12“.

Líp se loučí v neděli, v originále *Tell Me on a Sunday*, je dílem skladatele Andrewa Lloyd Webbera, kterého jistě není třeba ostravským divákům představovat: jeho tituly *Jesus Christ Superstar* a *Kočky* máme dosud na repertoáru. Chystaný muzikál je však zcela mimořádný tím, že se jedná o divadlo jediné herečky. Poprvé byl uveden v roce 1980 v televizní verzi, v dalších letech se dočkal hned několika nastudování na West Endu i Broadwayi. Roli Angličanky, která se snaží v Americe najít štěstí, a především také spokojený vztah, si zahrály takové broadwayské hvězdy, jako je Sarah Brightman nebo Bernadette Peters. Českou premiéru měl muzikál v roce 2001 v Divadle Ungelt v podání Marty Kubišové, která za roli dokonce obdržela Cenu Thálie.

Nové nastudování v Divadle „12“ bude režírovat Juraj Čiernik. Autorem českého překladu je Pavel Vrba; protože se však jedná o dílo velmi živé, jehož originál v průběhu let doznal jistých úprav, i český text pro nás upravil a do- tvořil Michael Prostějovský. Na scéně se jako jediná herečka představí již zmíněná Hana Fialová. (hn)

někdy je kladen důraz na popis konkrétního prostředí na úkor tradiční zápletky. Příkladem může být dílo *Company* z roku 1970, ve kterém se nezadanému Bobbymu v den jeho pětatřicetin zpřítomňují situace ze života jeho sezdaných přátel. Jednotlivé situace spolu zdánlivě nesouvisí, váží se však k tématu manželství, na něž si ústřední hrdina vyjasňuje názor. Zásadní roli ve vývoji moderního muzikálu hrál také například muzikál *Follies* s tématem sebeklamu a nevyužitých šancí nebo titul *Sunday in the Park with George* inspirovaný pointilismem malíře Georgese Seurata.

Vůbec nejúspěšnějším muzikálem se Sondheimovou hudbou i texty je ale *Sweeney Todd* z roku 1979. Děsivý i komediální příběh o dáblském lazebníkovi z Fleet Street se dodnes velmi často vrací na scény světových divadel, od těch nejkomornějších po velké operní domy. U nás je známý díky filmovému zpracování s Johnnym Deppem. Na jevišti měl českou profesionální premiéru až v roce 2018 v Divadle J. K. Tyla v Plzni, ostravští diváci se na něj mohou těšit v sezóně 2022/2023.

Stephen Sondheim byl řadou muzikálových odborníků i praktiků považován za nejlepšího žijícího skladatele i textaře. Byl velkým inspirátorem a učitelem pro mladší generace muzikálových autorů, herců i diváků. (hn)

V roli Knížete Šujského v inscenaci
BORIS GODUNOV (1959)
Foto František Krasl

LUBOMÍR PROCHÁZKA

Ceněný tenorista, vášnivý malíř a noblesní člověk

(* 30. 4. 1922, Praha – † 5. 8. 2012, Ostrava)

Narodil se do rodiny filozofa, baptistického kazatele, autora náboženských spisů a tvůrce anglicko-českých slovníků Jindřicha Procházky. Po gymnáziu směřoval na medicínu, ale protože byly po okupaci uzavřeny vysoké školy, začal studovat zpěv na pražské konzervatoři. Umění jej ostatně provázelo od dětství, například v osmi letech se jeho učitelé natolik zalíbil obrázkem, který vytvořil podle jednoho z děl Antonína Slavíčka, že jej zarámoval a pověsil na školní chodbu s titulkem: Namaloval žák 3. třídy Luboš Procházka. „*Já byl tenkrát strašně slavný. Ale kluci mi záviděli a dělali si ze mě legraci, jak už to bývá.*“ Malování se pak vedle hudby stalo jeho druhou životní náplní, na počátku 60. let spoluzaložil tvůrčí skupinu Chagall a vedle četných výstav navrhl i scénu k inscenaci *Jakobína* ve Státním divadle v Ostravě (1974).

Na konzervatoři jej formovala velká jména české hudby, tím nejbližším byl ale sólista opery Národního divadla Zdeněk Otava, ke kterému chodil od dvanácti let a díky němuž se také později dostal do Ostravy. „*Jednou jsem doprovázel svého učitele do Národního divadla a do šatny k Otavovi*

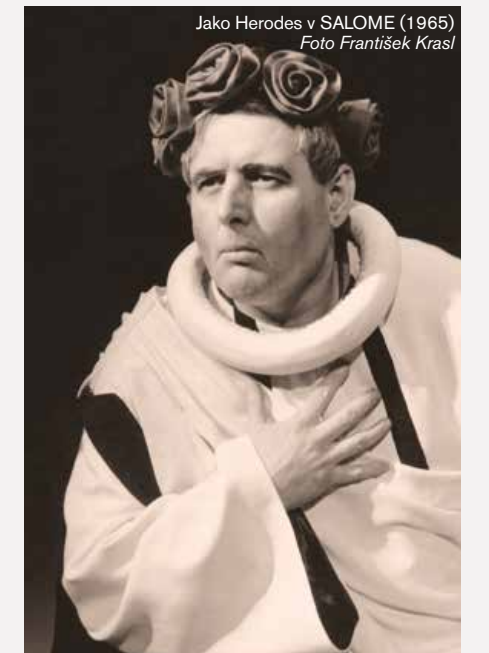
nakoukl muž. „Nepotřebuješ tenora?“ zeptal se můj učitel. „Tenora vždycky,“ odpověděl Jaroslav Vogel. A tak jsem odzpíval v Ostravě představení Prodané, já Jeníka a Miluška Fiedlerová Mařenku. A už jsem v tom jel.“ To bylo v prosinci 1942, kdy

záhy vstoupil do svého prvního angažmá. Následovalo nucené nasazení v divadle v německém Zhořelci (Görlitz) a krátké působení v pražském Národním divadle, aby se v roce 1947 vrátil zpět do Ostravy a zůstal jí věrný až do konce života. **Během kariéry se převtěl do více než dvou set operních postav, jejichž osudy dokázal publiku působivě přetlumočit nejen díky své mimořádné muzikálnosti, ale také díky skvělým hereckým schopnostem.** Jeho rejstřík se tak rozevíral od italského spinto oboru přes úkoly charakterní k výrazným buffo rolím. Miloval jak klasický repertoár, tak moderní hudbu s mnohdy neobvyklými a náročnými vyjadřovacími prostředky, které interpretovi přinášejí nové výzvy. Za ně považoval Trojanův *Kolotoč* nebo třeba Kašlíkův *Krakatit*. **Ze všeho nejvíce ale přeci jen tihl k jednomu skladateli, k Leoši Janáčkovi. Není tedy divu, že nezapomenutelným se stal jako pan Brouček ve *Výletech páně Broučkových*, jako Laca i Števa v *Její pastorkyni* nebo Tichon v *Kátě Kabanové*.** K jeho dalším znamenitým rolím patřili mj. Don Carlos, Hrabě Almaviva v *Lazebníku sevillském*, Herodes v *Salome*, Lukáš v *Hubičce*, Vašek i Jeník v *Prodané nevěstě*, Kníže Šujskij v *Borisi Godunovi*, Benda v *Jakobínovi* či Alcindor v *Bohémě*.

Odborná veřejnost jej odměnila řadou cen, diváci jej obdivovali za výkony na jevišti, divačky navíc i za jeho šarm, kolegové zase za profesionalitu, veselou povahu a věčný úsměv na tváři, zároveň ale také citlivost a schopnost vyřešit v klidu i vypjaté situace, kterých bývá v divadle nepočítaně.

„*Tatínek měl jedno obrovské štěstí, že to, co dělal, ho velmi bavilo, ať to bylo divadlo, nebo malování. Myslím, že byl nesmírně šťastný člověk,*“ vyznal se po jeho smrti syn Jindřich pro Českou televizi. (at)

ILJA RACEK ml.

Ředitelem v době porevolučních změn

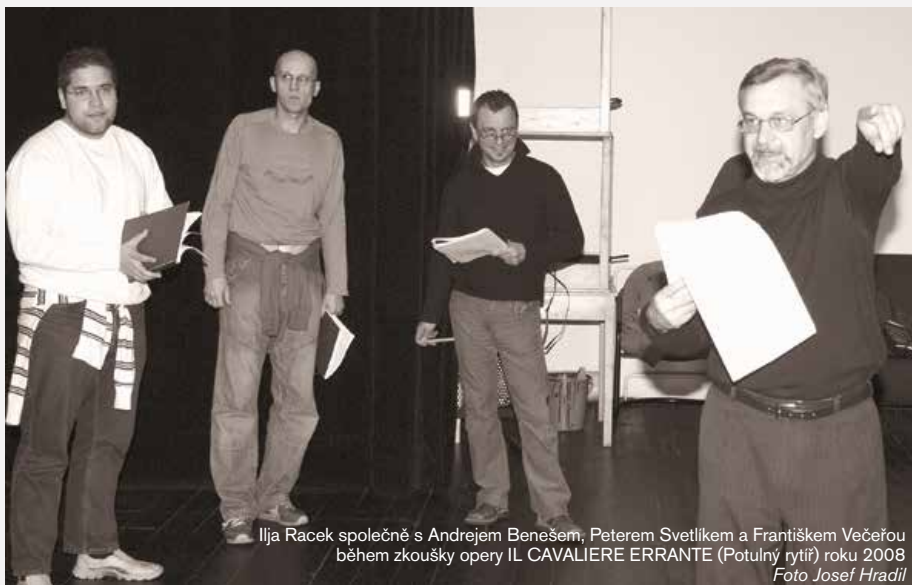
(* 10. dubna 1950, Ostrava)

Foto Josef Hradil

Syn herecké legendy Ilji Racka se sice rozhodl v odkazu svého otce pokračovat, ale k divadelnímu světu si našel svou vlastní cestu. Ta vedla oklikou přes televizní a rozhlasová studia až k osudovému divadlu. **Na rozdíl od svého otce nikdy nestál na jevišti, ale vždy byl důležitou postavou v zákulisí.** Profese režiséra mu přinášela pracovní nabídky ze všech koutů republiky, a tak působil nejdříve v Těšínském divadle, posléze v libereckém Divadle F. X. Šaldy, na pár porevolučních let, které nás zajímají, se sice vrátil do rodné Ostravy, ale záhy znovu přesídlil na druhou stranu republiky, do Plzně.

Na ředitelskou pozici nastoupil po sametové revoluci 1. července 1991 do tehdy ještě Státního divadla v Ostravě, ovšem divadlo se během jeho vedení v lednu roku 1995 navrátilo ke svému původnímu historickému názvu – Národní divadlo moravskoslezské.

Jako porevolučnímu řediteli se mu v mnohém otevíraly nové možnosti. **Nastal příliv zahraničních umělců, možnost**

Ilja Racek společně s Andrejem Benešem, Peterem Svetlíkem a Františkem Večeřou během zkoušky opery IL CAVALIERE ERRANTE (Potulný rytíř) roku 2008
Foto Josef Hradil

zahraničních zájezdů byla daleko dostupnější, soubory procházely **velkou organizační transformací.** V té době bylo mj. ustaveno dětské Operní studio NDM, fungující už bezmála třicet let, na jaře roku 1997 proběhl i první ročník přehlídky činoherních divadel v Ostravě dnes všeobecně známé jako festival OST-RA-VAR.

Vedle šéfování NDM stihl zastat i další vedoucí pozice. Působil krátce jako ředitel Janáčkovy filharmonie Ostrava (1994–1995) či ředitel Divadla Petra Bezruče (1996–1997). **Nevzdával se ani režie (za zmínku jistě stojí dlouho reprizovaná inscenace Smetanovy Prodané nevěsty či vánoční hra ve spolupráci s Operním studiem NDM Jesličky svatého Františka), i když častěji se za ostravský režisérský pult posadil až v novém miléniu.** Před svým odchodem ještě začal vyjednávat o rozsáhlé rekonstrukci Divadla Antonína Dvořáka, ta už však proběhla pod vedením nového ředitele.

Jeho sedmileté působení nakonec ukončila jiná pracovní nabídka a vedením divadla byl dočasně pověřen tehdejší šéf opery Luděk Golat. **Když se herci na začátku sezóny 1998/1999 s Iljou Rackem loučili, kladli mu na srdce, aby v Praze, na postu náměstka ministra kultury Pavla Dostála, nezapomněl na černou duši Ostravy. Symbolicky mu k tomu přikutáleli obrovskou pneumatiku.** Do moravskoslezské metropole se skutečně brzy vrátil a další šéfovské křeslo převzal jen o pár ulic dál od ředitelny v Divadle Jiřího Myrona. Roku 2002 se totiž na dlouhých jedenáct let stal ředitelem ostravského studia České televize. Poté, po sezónním angažmá v Plzni, převzal funkci vedení divadla naposledy, a to ve Slezském divadle Opava, kde působil až do konce loňské sezóny.

(to)

LEOŠ BÍLEK

Správní ředitel a společenská duše divadla

(* 4. 10. 1940, Ostrava-Zábřeh – † 29. 11. 2021, Frýdek-Místek)

Foto archiv

Málokdo na něj vzpomene jinak než jako na veselého, srdečného a neskutečně společenského člověka, který pro divadlo žil dnem i nocí. I když většina historek spojených s jeho osobou začíná slovy „to se ale nedá publikovat“, nakonec na něj každý pamětník vzpomíná jako na nadmíru schopného a pracovitého ekonomického ředitele, **kteřý elegantně vyřešil většinu provozních problémů, zároveň ale dokázal u piana v divadelním klubu bavit společnost až do rána.**

Ač se už v dětství jeho celoživotní vášní staly loutky, vystudoval nejprve Hospodářskou školu ve Frýdku-Místku a až posléze, roku 1963, **absolvoval studium loutkářství na Lidové konzervatoři. V té době už byl ale dlouho aktivním loutkářem. Pravidelně objížděl přehlídky a festivaly, získával řadu ocenění. To ho postupně přivedlo k profesionální kultuře,** nejdříve do Domu kultury Vítkovických železáren, kde převzal vedení loutkového souboru, potom do funkce ředitele Domu kultury v Místku a nakonec do Státního divadla v Ostravě. Jako správní ředitel zde strávil přes dvacet let (1. 6. 1971 – 30. 11. 1992), většinu po boku ředitele Zdeňka Starého, a jednoduché to v mnoha ohledech neměl. Herec Stanislav Šárský to zhodnotil slovy: „*Leoš Bílek, ten by si u divadla zasloužil pomník. Co ten za ředitelování Zdeňka Starého všechno zachránil, kolik nesmyslných rozhodnutí mu vymluvil, aby při nejlepším ani neopustily zdi ředitelny, to se snad ani nedá spočítat. ...*“

V té době prošlo divadlo mnohými změnami, včetně integrace všech ostravských profesionálních scén roku 1980. **Když roku 1976 vyhořelo Divadlo Jiřího Myrona, v následujících provozně náročných deseti letech se zásadně angažoval při jeho přestavbě a rekonstrukci. Zároveň byl stále zodpovědný za ekonomiku, smysluplné investice, rozvoj umělecké a technické výroby i dodržování právních předpisů spojených se složitým fungováním vícesouborové instituce.** Po revoluci se stal oporou dalšímu řediteli Daliboru Malinovi, ale touha navázat na rodinnou tradici, kterou násilně přerušil komunismus, ho lákala čím dál víc. Roku 1992 si tak **společně se svými dvěma bratry znovu otevřel vyhlášené knihkupectví**

Ze zahraničního zájezdu do Bulharska roku 1976 – Ladislav Slíva, Karel Vochoč, Leoš Bílek a Pavla Pešatová
Foto archiv

v podloubí u místeckého náměstí, které založil jejich otec už v roce 1929.

Stále se ovšem o divadlo živě zajímal a zůstával se svými kolegy v blízkém kontaktu. Výjimkou nebyl ani Dalibor Malina, se kterým profesně strávil poslední ostravská divadelní léta. „*Býval jsem zrána v divadle poněkud dřív než on a často netrpělivě čekal, až se naše pracovní místnosti zaplní jeho hlasem a zvuky, které jako by patřily k nějaké, vždy překvapivé a nečekané, inscenaci. Teprve on se svým jedinečným „r“ dokázal stroze vyhlázející místnosti zasytit pověstnou člověčinou. Trefně charakterizoval umělce i další zaměstnance, pro mnohé měl své přezdívky, které ale nebyly nikdy znevažující. S divadlem projel kus Evropy, byl skvělým organizátorem, byl zásobárnou vzpomínek, přesně si pamatoval detaily z jednotlivých vystoupení a jako známý gurmán dokázal zopakovat, co tam či onde bylo k obědu nebo k večeři. Seznámil mě s řadou osobností z divadelního světa, velkou příležitostí k tomu byly divadelní přehlídky, především ta nejslavnější, umělecky nejvýraznější a dramatická svou podstatou a politickými konotacemi na podzim roku 1989. Mnohokrát jsme vedli hovory o divadle. Leoš mě při nich naučil pít víno, to jsem neuměl, byl jsem z jiného kraje, který ovládaly jiné tekutiny. Když Leoš Bílek zemřel, znovu jsem si uvědomil, jak významná část našich životů je dílem porozumění si s dobrými přáteli a vzácnými spolupracovníky.*“

Leoš Bílek se svým darem humoru a nebyvalou schopností spojovat lidi zkrátka nikdy nechyběl u žádného společenského dění. **Jeho místo bylo především v divadle, pro nějž pracoval s neobyčejnou láskou a jehož byl opravdovou duší.** Jako pracovitý a skromný člověk dokázal s oddaností ke světu jeviště i jeho zákulisí vždy pomoci a podpořit vše, co si divadlo žádalo a co pro něj bylo přínosné.

(to)

PŘED
100
LETY

ILJA HYLAS

Znameníť český operní režisér

(* 12. 3. 1922, Malešov u Kutné Hory – † 25. 7. 1987, Brno)

Foto František Krasl

Před sto lety byli **Iljovi Hylasovi** (vlastním jménem Josefu Hylasovi) dány do vínku hudební a literární talent, které mu od dětství pomáhala rozvíjet jeho rodina s bohatou muzikantskou tradicí. Působil v kapele svého otce, uměl hrát na několik nástrojů a zpíval v pěveckém sboru. Jako patnáctiletý jinoh vydal svazek básní pod pseudonymem Ilja Hylas – pseudonymem, který ho pak provázal po celý jeho umělecký život.

Mladá léta prožil v Praze, vyučil se číšníkem, studoval hru na hobo na pražské konzervatoři, pak přešel na operní zpěv a navštěvoval lekce operní režie u profesora Ferdinanda Pujmana. **V roce 1945 se stal na tři roky sólistou nově vzniklé Opery 5. května** (později Velké opery 5. května), již vedl skladatel Alois Hába. Hylasovými soupoutníky zde byli také další mladí nadšenci – dirigenti Karel Ančerl a Bohumil Gregor, režiséři Václav Kašík a Alfréd Radok či scénograf Josef Svoboda – kteří bourali stávající operní inscenační postupy. Pro mladého tenoristu Ilju Hylase se stalo tvůrčí prostředí zmíněného souboru velmi podstatnou uměleckou i životní školou,

která ovlivnila celou jeho režijní kariéru. Po zrušení Velké opery 5. května v roce 1948 přešel Ilja Hylas s celým souborem pod Národní divadlo, kde asistoval režisérovi Karlu Paloušovi při inscenování Smetanova

Ilja Hylas s kolegy pěvci a bažantem při zkoušce inscenace RUSALKA (1960); zleva Věra Nováková (Kuchtik), Zdeňka Diváková (Rusalka), režisér Ilja Hylas a Ludmila Komancová (Ježibaba)
Foto František Krasl

Dalibora a kde také získal intenzivní vztah k českým operám.

Do Ostravy přišel Ilja Hylas v roce 1951 na popud dirigenta a šéfa opery Rudolfa Vašaty, kterému pomohl vyprofilovat stávající ostravský operní soubor. V té době ovšem **mladý režisér ještě zdaleka netušil, že ostravské opeře bude věrný celých 27 let a nastuduje zde více než osmdesát operních titulů**. Nejblíží mu byla tehdejší moderní hudba – byl prvním režisérem Kašíkova *Krakatitu* (1961), Trojanova *Kolotoče* (1960), Boháčova *Goyi* (1978), prvním českým inscenátorem Šaporinových *Děkabristů* (1957) a Dallapiccolova *Nočního letu* (1968).

Jako protiváhu k uvádění soudobých autorů toužil inscenovat i klasická monumentální operní díla jako *Borise Godunova* (1959), *Mistry pěvce norimberské* (1964), *Dimitrije* (1966), *Aidu* (1972), *Tannhäusera* (1972) ad. Ostrava, v té době jako jediná, Hylasovi umožnila zrealizovat všechny Smetanovy opery včetně *Violy* (1956). Poskytla mu také velké hudební zázemí v odkazu na lidovou hudební tradici a na dílo Leoše Janáčka,

ke kterému přistupoval v souladu se svou povahou věčného hledače a úspěšného objevitele nových interpretací. Janáčka inscenoval často a úspěšně, mezi Hylasovy vyzdihované režie patří hned jeho první setkání se skladatelem při *Její pastorkyni* (1958), dále *Výlety páně Broučkovy* (1959), *Káťa Kabanová* (1960) nebo *Věc Makropulos* (1964). Na většině z nich spolupracoval s renomovaným janáčkovským odborníkem, dirigentem Bohumilem Gregorem.

Ilja Hylas byl také průkopníkem ostravské televizní operní režie

a oceňoval, že mohl rozšířit svou tvorbu o další dimenzi. Velmi povedené bylo první televizní uvedení Händelova *Tamerlana* (1959), neotřelé zpracování Janáčkova *Zápisníku zmizelého* (1964) nebo Brunsova baletu *Nová Odyssea* (1960) na libreto Alberta Burkata. Nevyčerpatelná aktivita jej již na začátku 50. let 20. století přivedla také do oblasti komorní opery. Na počátku bylo spojení s dramaturgií Ostravského komorního orchestru, jehož dirigentem byl Rudolf Vašata. Do večerních programů byla totiž postupně zařazována i scénická provedení komorních oper právě v Hylasově režii, například Mozartův *Bastien a Bastienna* (1956), Korsakovův *Mozart a Salieri* (1953). K této aktivitě se pak opět vrátil v roce 1970, kdy se stal uměleckým vedoucím souboru *Collegium Ludi Camerati*. Zde s předními sólisty ostravské opery, klavíristkou Drahomírou Ritzovou a Ostravským kvartetem nalézal netradiční a nekonvenční tvary pro komorní opery.

Ilja Hylas by se dnes mohl pochlubit i úspěšnými pohostinskými režiiemi v Praze, v Plzni, Olomouci, Opavě i Banské Bystrici, a dokonce i v zahraničí, například ve Finsku. **Za hranicemi se také často prezentoval svými ostravskými inscenacemi** – například *Řeckými pašijemi* (1969), *Fideliem* (1971) nebo *Lohengrinem* (1968). Ty si vysloužily především na italských

Skladatel opery DĚKABRISTÉ (1957) navštívil generální zkoušku; na fotografii uprostřed Jurij Alexandrovič Šaporin s režisérem Iljou Hylasem a dirigentem Josefem Kuchinkou
Foto František Krasl

Ilja Hylas s basistou Janem Kyzlinkem na zkoušce inscenace MISTŘI PĚVCI NORIMBERŠTÍ (1964)
Foto František Krasl

Momentka ze zkoušky inscenace UNOS ZE SERAILU (1956); zleva Rudolf Kasl (Salim paša), Jan Hlavsa (Belmonte), Helena Tattermuschová (Konstance), režisér Ilja Hylas, Věra Nováková (Blonda) a Lubomír Procházka (Pedrillo)
Foto František Krasl

scénách ocenění plná superlativů i díky tomu, že spolupracoval s tehdejšími špičkovými ostravskými scénografy Vladimírem Šrámkem nebo Otakarem Schindlerem a sólisty, jakými byla Agia Formánková, Eva Gebauerová-Phillips,

Eva Randová, Jitka Kovaříková, Zdeňka Diváková, Drahomíra Drobková, Jaroslav Hlubek, Čeněk Mlčák, Jan Kyzlink, Jozef Ábel, Karel Průša ad.

V roce 1978 přijal nabídku Státního divadla v Brně na převzetí tamějšího operního souboru. Přestože tehdy neměl z mnoha ohledů lehkou pozici, snažil se navázat na předchozí dlouholeté úspěšné šéfování profesora Františka Jílka. Svou neutuchající aktivitu a bohaté zkušenosti zhodnotil také coby pedagog oborů operní režie a televizní režie hudebních žánrů (opera, symfonická, komorní a dechová hudba) na brněnské JAMU. V roce 1985 vážně onemocněl a po sedmiletém brněnském působení byl nucen odejít do důchodu. Když po dvou letech své chorobě podlehl, ztratil tehdejší československý operní svět jednoho z nejoddanějších a nejpracovitějších umělců. Jeho tvůrčí odkaz ale navždy zanechal – především v Ostravě – výraznou a jedinečnou stopu. (kp)

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

NDM EXTRA (BŘEZEN – DUBEN 2022)

**11. března a 29. dubna 2022
v 19 hodin v Divadle „12“
KAFRÁRNA**

Osobitá talkshow Petra Kubaly je protkaná laskavým i rošťáckým humorem tohoto moderátora, který si vybírá hosty z řad herců, hudebníků i dalších umělců a populárních osobností, jež mají vztah k Ostravě a moravskoslezskému regionu.

Kafrárnu můžete navštěvovat v Divadle „12“. Těšte se na komorní a přátelskou atmosféru talkshow, kde se nepovídá ani nemoderuje, nýbrž pěkně od plic kafrá.

**14. března 2022 v 19 hodin
ve slavnostním sále Josefa Kobra
XXI. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ
Alena Mazgajová Čechová (housle),
Petr Čech (klavír)**

Program: Ludwig van Beethoven, Leoš Janáček, Franz Schubert

Duo Alena a Petr Čechovi (housle & klavír) vzniklo díky vyhlášení 28. ročníku mezinárodní rozhlasové soutěže Concertino Praga 1993. Roční intenzivní příprava jim přinesla laureátský titul v kategorii duů a absolutní vítězství mezi všemi v tomto ročníku soutěžícími soubory. Po absolutním vítězství v soutěži Concertino Praga následoval laureátský titul v mezinárodní soutěži „O evropskou hudební cenu“ v Luxemburgu, Cena Nadace Leoše Janáčka a Cena Nadace Bohuslava Martinů.

**26. dubna 2022 v 19 hodin
ve slavnostním sále Josefa Kobra
XXI. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ
Klavírní trio České filharmonie
Jiří Vodička (housle), Václav Petr
(violoncello), Martin Kasík (klavír)**
Program: Antonín Dvořák, Vítězslav Novák,
Bohuslav Martinů

Klavírní trio České filharmonie vzniklo z dlouhodobé spolupráce našich skvělých předních sólistů. Jiří Vodička a Martin Kasík jsou v komorní hudbě letitými partnery a spojení s koncertním mistrem violoncell Václavem Petrem dalo vzniknout tomuto komornímu uskupení.

(ks)

Petr Kubala
Foto Martin Kusyn

Alena Mazgajová Čechová
Foto archiv

Petr Čech
Foto archiv

Václav Petr, Jiří Vodička, Martin Kasík
Foto archiv

VÝSTAVY

**GALERIE SOUČASNÉ MALBY
– DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA**

**KATEŘINA BURGERTOVÁ:
ZAVŘENÉ DVEŘE**

Vernisáž 9. března 2022 v 17 hodin
Kurátorem výstavy je Martin Mikolášek.

Ačkoli Kateřina Burgertová (*1986) pochází z Ostravy, s výjimkou účasti na festivalu Kukačka v roce 2019, v jehož rámci vytvořila spolu s Eliškou Fialovou nástěnnou malbu nazvanou „Stojí s pěsti“, svou tvorbu ve svém rodném městě doposud neprezentovala. Její výstava v Galerii současné malby v Divadle Antonína Dvořáka je tak vlastně jakousi pomyslnou premiérou v jejím rodišti.

Když před deseti lety pořádala pražská galerie 35m2 výstavu kreseb tehdejší čerstvé absolventky malířského ateliéru prof. Petra Kvíčaly na FAVU VUT v Brně, v úvodním textu k výstavě se objevil citát autorčina prohlášení o tom, že „se na malbu teprve toužebně chystá“. Od té doby samozřejmě vytvořila řadu dalších kreseb a pozoruhodných obrazů, z nichž sedm nejnovějších bude součástí prezentace její tvorby v Divadle Antonína Dvořáka. Snad by se tedy dalo říct, že autorčina umělecká touha dochází svého naplnění. Ta její věta ovšem zároveň charakterizuje něco víc než jen vyřčené přání do budoucna. Vystihuje totiž celkový přístup Kateřiny Burgertové k tomu, jak bezpodmínečně

svou tvorbu vnímá a postihuje. O chvíli, kdy začíná malovat obraz, mluví jako o situacích plných pochybností, v nichž přitom není kam uhnout. O tvorbě mluví jako o okamžicích, v nichž se mísí radost z nalezení vlastní integrity a úzkost nejistoty. Svůj způsob uměleckého (nejen vizuálního, ale i verbálního) vyjadřování proto neustále ověřuje, zkoumá, zpochybňuje, zavrhuje a zase se k němu vrací. Snaží se snad až úzkostlivě vyhybat všemu, co by zavánělo nadbíháním módě nebo trendu. Straní se všeho, co by zastíralo vážnost a křehkost toho, co prozkoumá a co hodlá vyjádřit. V malbách i kresbách zůstává věrná

zobrazivému jazyku. V tlumených barevných škálách zobrazuje především to, co ji obklopuje. V melancholicky laděných a dějově vyprázdněných scénách se často objevují atributy důvěrně známého prostředí (dvorek, zahrada, kuchyň, stůl, rozestlaná postel, okno, dveře) transformované do symbolů, v nichž se ukrývá to podstatné – stopy a doteky blízkých, stejně jako symbolika přechodu mezi vnitřním a vnějším, vlastním a cizím, ale také mezi strohou popisností a svobodnou imaginací. I proto se ostravská výstava Kateřiny Burgertové jmenuje *Zavřené dveře*. Aluze k básni Petra Hrušky *Dveře* je jistě jen náhodná, ale souznění obrazu a slova zde nádherně rezonuje: „*Vždycky se ty dveře zavíraly, samy od sebe, léta letoucí, s pomalým chvatem. Ted se ani nehnou.*“ (mm)

SLAVNOSTNÍ SÁL JOSEFA KOBRA

**V DOKONALÉ ÚCTĚ JOSEF KOBRA
září 2020 – červen 2022**

Stylové historické prostory v prvním patře Divadla Jiřího Myrona s výhledem na katedrálu Božského Spasitele slouží koncertům, výstavám a společenským setkáním. Každou sezónu je slavnostní sál pojmenován po významné osobnosti, které je také věnována zde umístěná celosezónní výstava. V sezóně 2021/2022 nese slavnostní sál jméno Josefa Kobra.

**MECENÁŠSKÝ KLUB
NÁRODNÍHO DIVADLA
MORAVSKOSLEZSKÉHO**

MECENÁŠEM SE MŮŽE STÁT KAŽDÝ VY, VAŠE RODINA NEBO FIRMA

LÁSKA K DIVADLU

DOBŘÍ POCIT

SPOLEČNÝ CÍL

OSOBITÉ VÝHODY

www.ndm.cz

V lednové POETICKÉ KAVÁRNĚ četli Jan Fišar, Vít Roleček a Tomáš Jirman z románu Oty Filipa NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY
Foto Martin Kusyn

Druhý cyklus dílen pro děti a jejich rodiče Hurá! Hra.

Od března opět otevíráme cyklus deseti dopoledních dramatických dílen pro děti ve věku od 3 do 4,5 let a jejich rodiče.

S loutkovými kamarády Panem Hohó a Slečnou Ach a dvěma lektory si budeme společně hrát, tvořit, tancovat, zpívat, recitovat, improvizovat.

Cílem dílen je formou základních metod a technik dramatické výchovy (hra na, hra jako, pohyb po prostoru, rytmus, práce s dechem a hlasem, hra s emocemi, narativní pantomima, vstupování do rolí) rozvíjet dětskou představivost, komunikační a motorické dovednosti, schopnost sebe prezentace a vnímání emocí.

Lektoři Hana a Tomáš Volkmerovi vychází z letité divadelní a pedagogické zkušenosti při vývoji umělecko-vzdělávacích lekcí s loutkami, které jsou od roku 2005 realizovány pod ochrannou známkou.

Modrý Pan Hohó a růžová Slečna Ach se už na děti těší!

Pro mladší děti (cca 1,5–2,5 roku) připravujeme na podzim 2022 dílny s Panem Barvičkou.

Hurá! Hra.

Od 21. března 2022 v Ateliéru pro divadelní vzdělávání při NDM

Máte-li zájem dílny navštěvovat, vyplňte prosím přihláškový formulář na webových stránkách atelier-ndm.cz, sekce Pro rodiny.

Poetické kavárny

Nový pořad určený milovníkům krásného slova a kavárenským povalečům má za sebou už dva večery plné poezie, prózy a hudby (a také dobré kávy, vína či něčeho na zahřátí).

V prosinci jsme se v divadelní kavárně Národní dům sešli u čtení básní a povídek s vánoční tematikou z pera Karla Čapka, Františka Nepila, Josefa Škvoreckého,

Jaroslava Seiferta, Jana Skácela a mnoha dalších významných spisovatelů a básníků.

Lednová Poetická kavárna se pak nesla v „ostravsko-lapáčkovském“ duchu – vztahovala se totiž k nejnovější premiéře činohry NDM *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*. Herci činohry NDM Jan Fišar, Tomáš Jirman a Vít Roleček četli ukázky nejen ze stejnojmenného románu spisovatele Oty Filipa, který je předlohou divadelní adaptace, ale také z jeho románové prvotiny *Cesta ke hřbitovu*. O hudební doprovod se postaral David Schreiber a jeho výběr byl dokonale tematický: hrál díla ostravských hudebních skladatelů.

V poetické kavárně se potkáme opět v dubnu a tentokrát se budeme věnovat nonsensu, absurditě a šprýmu. Bude to totiž kavárna aprílová.

Aprílová poetická kavárna

Účinkují: Anna Cónová, Jan Fišar, Tomáš Jirman, Jiří Sedláček a David Schreiber (hudební doprovod)

6. dubna 2022 v 18 hodin v divadelní kavárně Národní dům (Divadlo Jiřího Myrona)

Činoherní studio NDM na workshopu v holandském Deventeru
Foto Ella Post

Činoherní studio NDM se podílí na dvou divadelních projektech

Zapojili jsme se do mezinárodního projektu #youthmanifesto, který si klade za cíl dát náctiletým z Česka, Slovinska, Holandska a Skotska prostor pro divadelní akci ve veřejném prostoru, kterou by mohli vyjádřit svůj pohled na palčivá témata současnosti, jež vnímají jako aktuální. V listopadu 2021 jsme s některými členy absolvovali inspirativní mezinárodní workshop v holandském Deventeru v divadle Het Theaterschip, jehož zakončením byl první manifest (performance ve veřejném prostoru). Naším úkolem je přenést ten kus inspirace, kterého se nám dostalo, do našeho lokálního kontextu a vytvořit podobný manifest i v Ostravě.

Vracíme se také k happeningu, který vznikl na letním soustředění studia v srpnu 2020. Novýma očima se díváme na tento téměř dva roky starý materiál, zkoušíme, škrtáme, předěláváme a velmi se těšíme, až jej konečně budeme moci zahrát před diváky!

Přijďte se podívat – hrajeme před představením *Revizora* přímo ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka.

Z jako ReviZor

Happening Činoherního studia NDM inspirovaný Gogolovým textem **ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka před představeními inscenace *Revizor* 8. 3., 17. 3. a 26. 4. 2022 v 18 hodin**

Co se děje v Seniorském divadelním studiu

Již druhou sezónu funguje v Ateliéru pro divadelní vzdělávání při NDM Seniorské divadelní studio, které je určeno všem aktivním seniorům se zájmem o umění. V loňském roce jsme zdárně překonali covidovou vlnu spojenou se zákazem setkávání a pracovali ve virtuálním prostoru díky internetu, který naši senioři bravurně

ovládají. Pravidelné úterní schůzky jsme na jaře 2021 zpestřili projektem *SENior v přímém přenosu*, v jehož rámci se k nám mohli připojit lidé z celé republiky. Od září se opět pravidelně setkáváme v prostorách Ateliéru a pokračujeme v započaté práci, jejímž hlavním tématem je „návrat do zahrady dětství“. Prostřednictvím výtvarných činností a dramatických her objevujeme a vytváříme zapomenutá či snová místa, svůj vlastní prostor, ve kterém se zabydlujeme, hrajeme si a přinášíme do něj nejen své vzpomínky a nálady, ale i konkrétní předměty nesoucí svůj vlastní příběh. Jak název napovídá, na počátku byla tato práce inspirovaná *Zahradou* Jiřího Trnky, nyní si už však každý vytváří tu svou.

Rádi bychom svou tvorbu prezentovali i veřejně, a proto se v březnu mohou diváci těšit na malé představení, kdy si frekventanti našeho studia budou moci vyzkoušet (většina z nich poprvé v životě) i to, jaké to je stát před publikem. Velmi se na to těšíme a srdečně zveme!

Věci, květiny, lidé...

Literárně-dramatická koláž volně na motivy *Zahrady* Jiřího Trnky v podání členů Seniorského divadelního studia.

Premiéra 27. března 2022 v 17 hodin v Ateliéru pro divadelní vzdělávání při NDM (dj, ts)

Členové Seniorského divadelního studia
Foto Ateliér NDM

Ateliér NDM je na Facebooku:
Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

Ateliér NDM je na Instagramu:
atelier.ndm

OSTRAVA!!!
FAJNA RODINA

MINISTERSTVO
KULTURY

Moravskoslezský
kraj

Erasmus+
Enriching lives, opening minds.

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

OSTRAVA!!!

Baletní soubor NDM se 24. října představil na taneční přehlídce Otevřená scéna 2021 v polském Tarnově. Úspěch tam sklídil s inscenací ROSSINIHO KARTY. Na fotce zleva Alessio Corallo, Laura Moreno Gasulla a Rei Masatomi (ROSSINIHO KARTY – Trio).

Foto Przemysław Sroka

Ve čtvrtek 16. prosince proběhla ve slavnostním sále v Divadle Jiřího Myrona BESEDA O LOJZKOVÍ LAPÁČKOVÍ. Slavný román Oty Filipa odborně rozebrali prof. Mgr. Jan Malura, Ph.D., Bc. Kateřina Špundová a prof. PaedDr. Iva Málková, Ph.D., z Katedry české literatury a literární vědy a Centra regionálních studií Filozofické fakulty Ostravské univerzity.

Foto Daniela Jirmanová

Premiéru HARPAGONA si nenechal ujít ani ředitel ostravského studia České televize Miroslav Karas, v rozhovoru s ním mluvčí Fakultní nemocnice Ostrava Iva Piskalová a autor hudby Boris Urbánek.

Foto Martin Popelář

Vernisáž v Galerii současné malby v Divadle Antonína Dvořáka, konaná 12. ledna, otevřela výstavu ostravského malíře Aleše Hudečka (uprostřed). Kurátorem výstavního cyklu je Martin Mikolášek (vlevo).

Foto Martin Kusyn

Autor dramaturgie a dramaturg inscenace Tomáš Vůjtek s představitelem titulní role Robertem Fintou po úspěšné premiéře inscenace NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY 29. ledna v Divadle Jiřího Myrona.

Foto Martin Kusyn

Premiéry se účastnil také umělecký šéf činohry Národního divadla Brno Milan Šotek (vpravo). Na fotce s hercem Vladimírem Polákem.

Foto Martin Kusyn

Před slavnostní premiérou HARPAGONA probíhal on-line stream, jehož součástí byly rozhovory se zajímavými hosty. Na fotce zleva autor písňových textů Jiří Krhut s přítelkyní, herečka Kristýna Leichtová a režisér a autor libreta Vojtěch Štěpánek.

Foto archiv

Ve čtvrtek 16. prosince konečně proběhla několikrát odložená premiéra autorského muzikálu Borise Urbánka, Jiřího Krhuta a Vojtěcha Štěpánka HARPAGON JE LAKOMEC? v titulní roli s Liborem Olmou.

Foto Martin Popelář

SEÑOR KLUB, tentokrát se skvělým činoherním hercem Stanislavem Šárským, se z prosince přesunul na 20. ledna. Moderátorem večera v Divadle „12“ byl Tomáš Jirman.

Foto Martin Kusyn

Talkshow Petra Kubaly KAFRÁRNA 28. ledna oslavila 5 let. Večera v Divadle „12“ se účastnili hudebník Lukáš Hradil, herec činohry NDM Jiří Sedláček, písničkářka Kaczi a šéfkuchař David Valíček.

Foto Jiří Vaněk

Na fotografii spolu hovoří paní Hana Filip, spisovatelova dcera, s panem Miroslavem Stonišem, dlouholetým kamarádem Oty Filipa a autorem scénáře televizního seriálu Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka, který zpracoval v devadesátých letech.

Foto Martin Kusyn

Ve čtvrtek 10. února měla v Divadle „12“ premiéru opera DÍTĚ A KOUZLA, která je součástí projektu Operní akademie Ostrava. Režii měl na starosti Juraj Čiernik, hudební nastudování Paolo Gatto a hudební doprovod Michal Bárta a Martin Pančocha.

Foto Martin Popelář

RYCHLÝ INTERNET TAKÉ U VÁS!

10 Mbps
pouze 300 Kč/měsíc*

*cena při úvazku na 24 měsíců
mapu pokrytí naleznete na adrese <http://mapy.ovonet.cz/mapa-site>

VÝHODY SLUŽBY

- bez FUP • instalace od 1 Kč • vysoká rychlost připojení •
- 100% dostupnost a spolehlivost •

V PŘÍPADĚ ZÁJMU VOLEJTE

+420 555 135 155

Ovanet a.s., Hájkova 1100/13, 702 00 Ostrava – Přívoz
+420 555 135 155, <http://www.ovonet.cz>, obchod@ovonet.cz

ova.net

Data | Hlas | Obraz | Internet

kli
květinové studio

Hlučín
Ostravská 7, 747 01 Hlučín

Avion Shopping park
Rudná 3114/114,
730 30 Ostrava

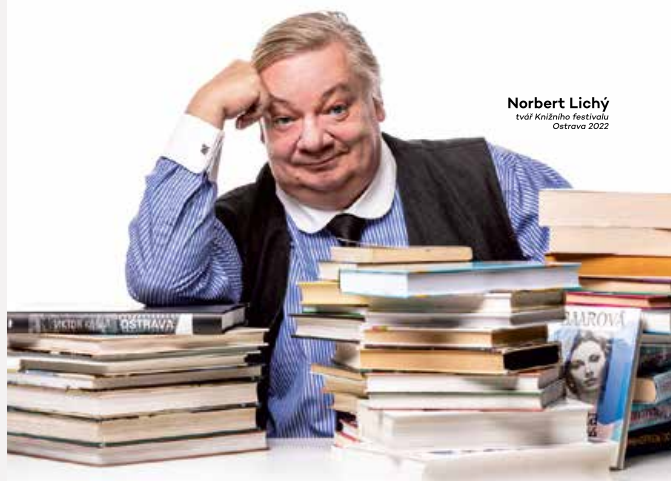
www.studioklia.cz

Knižní festival Ostrava

11—12 BŘEZEN 2022

černá louka
OSTRAVA!!!
DENÍK
KNIHOCENTRUM.cz

Norbert Lichý
tvář Knižního festivalu
Ostrava 2022

PRODEJ KNIH | BESEDY | AUTOGRAMIÁDY
TOP AUTOŘI Z ČR | HERNÍ ZÓNA | WORKSHOPY

www.kniznifestival.cz www.kniznifestival.cz

SE ÚČÁSTNÍ DOPROVODNÉHO PROGRAMU

PARTNER NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO

Sphere

NÁRODNÍ DIVADLO
MORAVSKOSLEZSKÉ

Největší věrnostní program v České
a Slovenské republice, nabízí více než
10 000 možností výhodných nákupů.

VUCH.

ALBATROS MEDIA

**Home
& COOK**

Grizly

LEIFHEIT

PHILIPS

ZOOT.

SCAN quilt

**KVĚTINY
EXPRES**

TREBITSCH
old town
distillery

KNIHY DOBROVSKÝ

WinePlanet

www.sphere.cz

INFORMUJEME VÁS

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: 596 276 111, e-mail: predprodej@ndm.cz

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY
ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

- **e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz
(zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)

- v prodejních sítích Colosseum Ticket a Ticketportal

• PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava

pondělí až pátek 8.00 – 17.00
sobota 8.00 – 12.00

tel.: 596 276 203
596 276 242

e-mail: predprodej@ndm.cz

objednávky vstupenek nad 10 ks

tel.: 596 276 189
596 276 260

• PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava

pondělí 8.00 – 13.00 13.30 – 17.00
úterý 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30
středa 8.00 – 13.00 13.30 – 17.00
čtvrtek 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30
pátek 8.00 – 13.00 13.30 – 15.30

tel.: 596 276 202

e-mail: alena.burdova@ndm.cz

- **hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: **596 276 420**
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**

- na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete
na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Část vstupenek na veřejné generálky je nabízena on-line – větší část
vstupenek bude možné zakoupit v předprodeji. Na veřejné generálky platí
jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných
zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

Zbýlé vstupenky na představení jsou v prodeji **hodinu před začátkem
představení přímo ve večerních pokladnách** v Divadle Antonína
Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 103. SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku

Národního divadla moravskoslezského

- zvýhodnění 40 % pro seniory nad 65 let a zvýhodnění 50 % pro ZTP,
ZTP/P (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská
a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50 % pro držitele ISIC karty / studentské karty,
zvýhodnění lze uplatnit na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry,
hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50 % pro pedagogy – držitele průkazu ITIC, zvýhodnění
lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující
soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50 % na rodinné vstupné (pouze u takto označených
představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat výše uvedená zvýhodnění pouze
na vybraná představení

* pokud není uvedeno jinak

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace,
je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

Klia
cz s.r.o.

Ostrava
Český rozhlas
FM 107.3

**Kiss
Radio**
be happy!

@SE-MO Data
we care about information

prodej – předprodej vstupenek

**COLOSSEUM
TICKET**

ticketportal
VSTUPENKY NA DOSAH
www.ticketportal.cz

Reptil
plakátovací plochy

FABEX
OSTRAVSKO

deník

**muzikál
expres**

P E R A +

KlasikaPlus.cz

H
Harmonie

**TANEČNÍ
AKTUALITY**

GWUO

Měsíční program
kulturních institucí Ostravy
najdete v časopise **program**

Nadace Leoše Janáčka

**NADACE
OSTRAVA
MARTIN**

Státní fond kultury ČR

**NADACE
ŽIVOT
UMĚLCE**

**OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ**

www.ndm.cz

**MINISTERSTVO
KULTURY**

**Moravskoslezský
kraj**

OSTRAVA!!!

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – BŘEZEN 2022

1.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	18.30	Č
2.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	18.30	O
3.	ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!	18.30	Č
4.	ZÁSNUBY VE SNU	D 18.30	O
5.	LA TRAVIATA	18.30	O
6.	RUSALKA	16.00	O
8.	REVIZOR	18.30	Č
9.	TOSCA	18.30	O
10.	OSM ŽEN	18.30	Č
11.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	18.30	O
12.	NABUCCO	18.30	O
16.	ZÁSNUBY VE SNU	VOP 18.30	O
17.	REVIZOR	18.30	Č
18.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	18.30	Č
19.	NABUCCO	PS 18.30	O
22.	SVADBA	20.00	O
23.	TOSCA	18.30	O
26.	VIŠŇOVÝ SAD – premiéra	18.30	Č
27.	LA TRAVIATA	16.00	O
27.	SVADBA – zájezd Praha	19.00	O
29.	VIŠŇOVÝ SAD – první repríza	18.30	Č
30.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	18.30	Č
31.	OSM ŽEN	18.30	Č

MOJE KARTA NDM

Více divadla za méně peněz...

- karta bude **automaticky uplatňovat výši zvýhodnění**
- jednorázová investice** do nákupu karty 80 Kč
- je **přenosná** a můžete ji **darovat**
- uplatnění slev při nákupu vstupenek i **on-line**
- platnost **1 rok** od data zakoupení a **bezplatná aktivace** karty na další období

PROGRAM – DUBEN 2022

1.	RUSALKA	18.30	O
2.	NABUCCO	PS2 18.30	O
5.	VIŠŇOVÝ SAD	18.30	Č
11.	HUBIČKA	18.30	O
12.	ZÁSNUBY VE SNU	V. 18.30	O
13.	NABUCCO	18.30	O
14.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	18.30	Č
19.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	18.30	O
20.	TOSCA	VOP 18.30	O
21.	ČEŠKY KRÁSNÉ, ČEŠKY MÉ!	VII. 18.30	Č
22.	VIŠŇOVÝ SAD	18.30	Č
23.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů	18.30	Č
24.	ZÁSNUBY VE SNU	N 15.00	O
26.	REVIZOR	18.30	Č
28.	MANON – premiéra	18.30	O
30.	MANON – druhá premiéra	18.30	O

Změna programu vyhrazena!

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál

Předplatitelské skupiny:
E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PS, PS2

NOVINKY ZE SVĚTA DIVADLA!

Zajímá Vás, co se děje u nás v divadle? Chcete být informováni, dostávat měsíční programy, aktuality nebo třeba PDF verzi tohoto časopisu a zpravodaje?

JE TO JEDNODUCHÉ!

Stačí vyplnit krátký formulář na webových stránkách divadla www.ndm.cz/cz/newsletter a budeme Vám pravidelně zasílat všechny naše novinky!

ON-LINE REZERVACE A NÁKUP VSTUPENEK

Přímo z domova si můžete nejen vybrat titul a termín návštěvy divadla, ale i provést rezervaci či zakoupit vstupenky na webových stránkách divadla www.ndm.cz

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory, děti, ISIC a ITIC

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – BŘEZEN 2022

1.	COPPÉLIA	V. 18.30	B
2.	DONAHAI (Hole dupy)	18.30	Č
3.	COPPÉLIA	VII. 18.30	B
4.	WEST SIDE STORY	18.30	M
5.	HABAĐÚRA	18.30	Č
6.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY	16.00	Č
10.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
12.	HARPAGON JE LAKOMEC?	PS2 18.30	M
13.	HARPAGON JE LAKOMEC?	N 15.00	M
15.	WEST SIDE STORY	18.30	M
16.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY	F 18.30	Č
17.	KORZÁR	C 18.30	B
18.	KORZÁR	IV. 18.30	B
19.	KOČKY	18.30	M
24.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU	18.30	M
26.	REBECCA	18.30	M
27.	REBECCA	16.00	M
29.	ROSSINIHO KARTY	18.30	B
30.	EDITH A MARLENE	18.30	M
31.	TESTOSTERON	18.30	Č

PROGRAM – DUBEN 2022

1.	DONAHAI (Hole dupy)	18.30	Č
5.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU	E 18.30	M
6.	HARPAGON JE LAKOMEC?	F 18.30	M
8.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY	IV. 18.30	Č
9.	WEST SIDE STORY	18.30	M
11.	WEST SIDE STORY	18.30	M
12.	HABAĐÚRA	18.30	Č
13.	TESTOSTERON	18.30	Č
14.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	18.30	M
15.	JESUS CHRIST SUPERSTAR	16.00	M
19.	TESTOSTERON	ABEND 18.30	Č
21.	EDITH A MARLENE	18.30	M
23.	REBECCA	18.30	M
27.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY	II. 18.30	Č
28.	KOČKY	18.30	M
29.	WEST SIDE STORY	18.30	M
30.	KVĚTINY PRO PANÍ HARRISOVOU	PS 18.30	M

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

Kde? U nás, v Národním divadle moravskoslezském!
Zpřijemněte si večery divadelními zážitky.

K nákupu vstupenek můžete využít poukázky Sodexo – Flexi Pass, Dárkový Pass, Relax Pass a Fokus Pass.

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM.

Jak na to? Vyberte si libovolné představení, zaplatte v pokladně poukázkami a užijte si krásný večer!

DIVADELNÍ KLUB

PROGRAM – BŘEZEN 2022

9.	NĚCO PRO LIDI	19.00	Č
----	---------------	-------	---

PROGRAM – DUBEN 2022

2.	NĚCO PRO LIDI	19.00	Č
30.	NĚCO PRO LIDI	19.00	Č

Změna programu vyhrazena!

SLAVNOSTNÍ SÁL JOSEFA KOBRA

PROGRAM – BŘEZEN 2022

14.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
-----	------------------------------------	-------

PROGRAM – DUBEN 2022

26.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
-----	------------------------------------	-------

DIVADLO „12“

PROGRAM – BŘEZEN 2022

2.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
3.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
4.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
5.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
6.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	14.00	M
6.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	16.30	M
9.	TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ	19.00	Č
10.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
11.	KAFRÁRNA	19.00	
12.	HODNÝ PAN DOKTOR	Z 19.00	Č
13.	DÍTĚ A KOUZLA	16.00	O
16.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
17.	LATERNA	19.00	Č
18.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
25.	TUTANCHAMON – česká premiéra	19.00	Č
27.	TUTANCHAMON – první repríza	19.00	Č
29.	TUTANCHAMON	19.00	Č
30.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
31.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M

Změna programu vyhrazena!

KAVÁRNA NÁRODNÍ DŮM

PROGRAM – DUBEN 2022

6.	APRÍLOVÁ POETICKÁ KAVÁRNA	18.00
----	---------------------------	-------

PROGRAM – DUBEN 2022

2.	TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ	19.00	Č
5.	TUTANCHAMON	19.00	Č
6.	HODNÝ PAN DOKTOR	16.00	Č
7.	TEROR	19.00	Č
9.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
11.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
12.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
13.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
19.	THRILL ME (Vzruš mě!) – zájezd Frýdek-Místek	19.00	M
20.	TEROR	19.00	Č
21.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
25.	LATERNA – derniéra	19.00	Č
27.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
28.	TUTANCHAMON	19.00	Č
29.	KAFRÁRNA	19.00	
30.	TO VIDEO NIKDO NEUVIDÍ	19.00	Č

MOJE ABO

Šetřete svůj čas a namíchejte si své vlastní předplatné

Zvýhodnění -30% z celkové částky

Lze zakoupit **on-line** nebo **osobně** v prodeji předplatného

Zvolte si **počet představení, termíny, sedadla i počty vstupenek**

Zakupte vstupenky na **minimálně 4 různá představení**

MOJE ABO je přenosné

Odměny na ruku!

Stahuj apku **Moje Karolina**
a získej odměnu za každý nákup.

OPERA • ČINOHRA • BALET • MUZIKÁL

Děkujeme,
že jste s námi!
